

**MŪSŲ PASAULĖŽIŪRA
KAIP GYVENIMO PAGRINDAS
VERSTA IŠ OFICIALAUS NSDAP LEIDINIO**

Redakcijos žodis

Čia mes pateikiame III Reicho laikų medžiagą apie vokiečių nacionalsocialistinę ideologiją iš tiesioginių NSDAP šaltinių ideologijos klausimais. Šios mintys yra aktualios ir šiandien, norint toliau plėtoti ne tik vokiečių, bet ir kitų ariškų tautų nacionalsocialistinę mintį. Tikimės, kad mūsų skaitytojams ši medžiaga bus įdomi.

**MŪSŲ PASAULĖŽIŪRA
KAIP GYVENIMO PAGRINDAS**

Niekada anksčiau pasaulėžiūros klausimas nebuvo taip aptarinėjamas, kaip šiandien. Šiandien mums atskleidžia milžinišką ideologinių klausimų kiekį, jog kai kas netgi gali priimti ideologiją kaip kažką abstraktaus. Nacionalsocialistui ideologija turėtų būti ne tik filosofinis terminas – šiandien ji yra vokiečių tautos gyvenimo būdas, taip kaip anksčiau ji buvo entuziastinga liepsna jauno judėjimo kovai, kuris drąsiai formuoja šį amžių.

Jeigu mūsų ideologija būtų tik teorija, ji save rodytų kaip kažką naudingo mūsų kovoje paimti valdžią. Ir ji taip pat nėra nejudanti dogma, nes kitaip, ji jau būtų supainiota jauno ir dinamiško gyvenimo.

Ji yra būtent priešinga. Vokietija niekada anksčiau nepatyrė tokio nacijos galios vystymosi kūrimui ir darbo pasiekimams, kaip šiandien – su Trečiojo Reicho ideologija.

Nacionalsocialistinei minčiai reikia vientisumo. Pasiekti savo tikslą, mūsų judėjimas nuo pradžios pareiškė teisę ***visur taikyti savo idėjas.***

Adolfas Hitleris: „*Pasaulėžiūra yra bekompromisinė ir negali būti patenkinta, kartu egzistuojama su kitomis partijomis. Ji įsakmiai reikalauja savo visiško ir išskirtinio pripažinimo ir visiško viso visuomeninio gyvenimo pasikeitimo, pagal jos idėjas.*“

Alfredas Rozenbergas: „*Naujoji vertybių tvarka yra šiandien diskutuojama. Ateitis parodys, ar mes pasieksime pergalę, kuri pasitarnaus kaip pagrindu mūsų nacionalsocialistiniam judėjimui būti ne tik vienos kartos reikalu, bet ideologiniu ir viešuoju pagrindu ateinantiems šimtmečiams.*“

Šturmuotojas Juozas

PALŪKANINĖ VERGIJA – LIETUVOS NAIKINTOJA

Ne per seniausiai pateikėme Adolfo Hitlerio „Mano Kovos“ I – ojo tomo VIII skyriaus Lietuviškąjį vertimą. Jame Adolfas Hitleris, be kitų klausimų, palietė internacionalinio bei palūkaninio kapitalo problemas bei apsakė mastytojo Gotfrydo Federio jam duotą įtaką idėjiniame mastyme. Apie šias problemas ir kaip jos naikina mūsų Tėvynę, trumpai pakalbėsime čia.

Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra suvokia, kaip internacionalinis kapitalas įtakoja Valstybę ir pamažu ją užvaldo. Žinoma, tai, kas valdo tą kapitalą ir juo spekuliuojančias struktūras, de facto viešpatauja ir Valstybėje.

Mūsų šalis, Lietuva, yra kone idealus internacionalinio kapitalo vergės pavyzdys. Galime matyti, kad pagrindiniai Valstybės ekonominiai objektai buvo arba „prichvatizuoti“, arba nuvaryti į bankrotą. Žinoma, dažnas nutikimas, kad „prichvatizuotas“ objektas yra nuvaromas į bankrotą ir paskui Valstybė jį išpirkinėja, mokėdama didelę pinigų sumą užsienio kapitalistams. Yra akivaizdu, kad tai, jog Lietuvoje ne tik egzistuoja, bet **viešpatauja užsienio bankai, kuriuos valdo Skandinavijos masonų mafija, yra dalis „demokratijos“ plėtojimo plano ir sistemingai kenkia Lietuviių nacionaliniams interesams.** Lietuvos Valstybė, valdoma oligarchinės mafijos, ima paskolas iš Europos Sąjungos ir Pasaulio banko (Pasaulio bankas yra sukurtas ir absoliučiai priklausomas nuo pasaulinės žydų mafijos). Be to, kad Valstybė yra prasiskolinusi ir jos skolų suma viršija visą biudžetą, visa tai yra palaiminama kaip žengimas demokratijos keliu ir „pažangios visuomenės kūrimas“. Ypač įsidėmėtina, kad „šlovingame“ demokratijos kelyje mes susiduriame su šių paskolų palūkanomis, kurios šias skolaslupikautojams dar labiau didina, kad jos neišvengiamai augtų ir niekada nenustotų slėgusios Lietuviių Tautą.

Palūkaninias kapitalas supančioja visas Valstybės finansines struktūras, pakerta bet kokios darnios nacionalinės ekonomikos šaknis ir tampa įrankiu tam, kas jį valdo, valdyti Valstybę.

Čia tarp kita ko paminėsiu, kad šie valdytojai yra žydų tautos vaikai ir bailūs jų pakalikai – savo valdovams kuklūs, o likusiems gojams – akiplėšiški šabasgojai, „ekscelencijos“.

Neseniai Lietuvos finansų ministrė įvykdė dar vieną nusikaltimą prieš Lietuviių Naciją: iš internacionalinio kapitalo struktūrų pasiskolinti milijardai litų, o Lietuva, kartu su palūkanomis, turės sumokėti dar daugiau milijardų. Iš viso, neminint, kad **Lietuva skęsta maždaug 80 mlrd. Lt skolose**, pažymėkime, kad ponia „gerbiamoji ministrė“ šį Lietuvai žalingą aktą pavadino „laimėjimu“. Didelio skirtumo tarp **rezidentės** Grybauskaitės

Nacija dėmesio centre

Yra laisva erdvė gyvenimui kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pasiūlyti savo sugebėjimus nacijai. Adolfas Hitleris: **„Nacionalsocializmas nežiūri į individus. Visa nacija yra dėmesio centre.“**

Alfredas Rozenbergas: „Valdymo formos gali keistis ir įstatymai, pranykti, bet nacija išlieka. Yra rezultatas – viskas turi atsiskaityti jai.“

Šios citatos paaiškina vidinę šūkio, kad „Bendra gerovė pirmiau asmeninės naudos“, vidinę reikšmę. Tad Partija rado galutinį žmogaus santykio su bendruomene klausimo sprendimą. Tai buvo klausimas, kartotas vėl ir vėl, mėginant rasti gyvenimo pagrindą ir šis sprendimas yra labai svarbus gyvenimui nacionalsocialistinėje bendruomenėje.

Socializmas –pagrindinis klausimas

Tai yra labai sena problema – individas ir bendruomenė. Yra buvę daug atsakų į klausimą, kaip turėtų santykis tarp jų atrodyti. Mes esame susirūpinę vokiečių likimu. Ir čia galioja tai: **„Socialinė mintis turi būti valstybės pagrindu, kitaip valstybė ilgai neišliks.“** – Adolfas Hitleris

Mes galime nagrinėti įvairių ideologijų įtaką Vokietijos istorijoje, nagrinėdami socialinių klausimų pokyčius. Yra labai ilgas, skausmingas kelias nuo germaniškų tautų bendruomenių iki sąmoningo socialinio formavimo mūsų nacionalsocialistinėje šiandienoje. Mes viliamės, kad mes radome galutines kryptis vokiečių bendruomenės sukūrimui.

Šis užtikrintinumas yra paremtas fakto, kad vokiečių tauta išreiškė savo pasitikėjimą nacionalsocialistine valdžia gausiais rinkimais ir demonstracijomis.

Šis patvirtinimas galėtų būti duotas, nes, po savo pergalės, nacionalsocializmas išlaikė visas situacijas kiekvienoje kasdienio gyvenimo srityje.

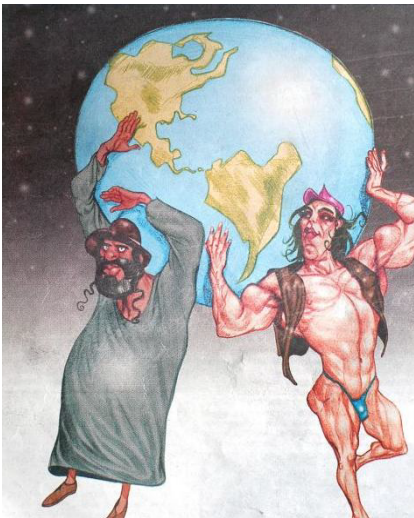
Adolfas Hitleris: „Grynasis socializmas neegzistuoja. Kai kas nors teigia, kad socializmas buvo nuostabi ideologija, nors ji yra susieta su didžiule auka ir reiškia daug rūpeščių ir bėdų tautai, aš turiu atsakyti: šitas socializmas yra toks žalingas, kad jis turi būti pašalintas, kuo greičiau, tuo geriau.“ *

„Revoliucinis pasikeitimas tegali būti priimtas tada, kai jis savo tikslu laiko gyvenimo pagerinimą ir nacijos išlikimą. Tai yra vienintelis socializmo partvirtinimas.“

Kaip mes galime matyti kelius pastaruosius metus, nacionalsocializmas parodė šitą priėmimą. Tad sekantys kuriančio vokiečių gyvenimo pagrindai yra padėti.

Svetimos mintys

Mes esame suinteresuoti šiomis ideologijomis todėl, kad nacionalsocializmas turi su jomis susidurti politiškai. Bet žmonės yra vis mažiau jų įtakojami, tad mes turime turėti galvoje, kokią didžiulę opoziciją mes vis dar turime sumušti, nors opozicijos politinės jėgos jau buvo nugalėtos. Mes taip pat neturėtume pamiršti, kad šios galios vis dar prieš mus kovoja kitose pasaulio šalyse ir šis karas joms turėtų padėti mus nukreipti nuo mūsų idėjų prie „patvirtintų“, kaip demokratija, materializmas, individualizmas ir taip toliau. Mes jau išmėginome jų „receptus“ ant savo tautos, bet su neigiamu rezultatu.

Šturmuotojas Juozas

LIETUVA IR „DEMOKRATŲ“ PASAULIS – PEDERASTŲ IR ŽYDŲ RANKOSE

Kaip jau beveik visi žinome, mūsų Valstybę valdantis demokratų režimas suteikė leidimą gegužės 8 – ają dieną rengti pederastų, lytinių iškrypėlių eitynes Vilniuje palei Neries upę. Primename, kad išsigimėliai norėjo vaikščioti per miesto centrą, tačiau „demokratai“, bijodami Lietuvos žmonių reakcijos ir fizinių veiksmų prieš iškrypėlių „paradą“, nusprendę šį „didingą demokratijos laimėjimą“ perkelti kitur, toliau nuo visuomenės akių. Žinoma, tai tik rodo pigų mėginimą numaldyti Tautos nepasitenkinimą ir skiepyti „toleranciją“. Tolerancija? Kam ir kodėl? Ogi žydams, pederastams, pedofilams ir kitokiems parazitams. Toleruoti šitą žmonijos šiukšlių krūvą yra tas pats, kas savo kūne toleruoti ligas sukeliantį virusą.

Mokyklos ir visa švietimo sistema, kartu su Valstybės propagandiniu aparatu, yra panaudojama toli gražu ne nacionalinės sąmonės kėlimui, o kosmopolitinio materializmo indoktrinacijai vykdyti ir žydiškai bei homopropagandai skleisti. Einant šitokia „puikia“ demokratijos kryptimi, Lietuva bus, bet be Lietuvių.

Belieka suprasti, kad demokratija, kartu su savo pederastija ir žydofilija, yra nuodinga Lietuvių Nacijai ir privalo būti pašalinta. Mūsų protėviai nebūtų toleravę „litvakų“ akiplėšiškumo, jie taip pat nebūtų pakentę pederastų eitinių organizavimo. Yra akivaizdu, kad Lietuvą valdo žydų-masonų mafija, remiama pederastų-pedofilų klikų.

Iškrypėlius palaiko tokios struktūros kaip Europos Sąjunga, „antifa“, internacionalinis kapitalas, kapitalistinė mafija. Efektyviai kovoti prieš pederastijos ir kosmpolitizmo ir rasinio arijų genocido sistemą įmanoma tik einant prieš sistemą, o ne jai pataikaujant ir einant pagal jos rėmus.

Karas niekada nebūna laimimas, kovojant pagal priešo taisykles. Tokie išsigimėliai kaip Vladimiras Simonko ir jo vadovaujami pederastai, kartu su žydų-rabinų „religija“ ir panašiais parazitais bus, po Lietuvos atgimimo, negailestingai pašalinti iš Lietuvos gyvenimo. Pederastams, žydofilams ir iškrypėliams mūsų Tėvynėje ir tikrojoje Europoje vietos niekada nebuvo, nėra ir niekada nebus.

ŠALIN PEDERASTUS!

Bobas Eklesas

NACIONALINIS REVOLIUCIONIERIUS

IŠTRAUKA IŠ KNYGOS „LEGIONAS” PRATARMĖS

1938 – ujų lapkritį Kodreanu ir trylika jo pasekėjų buvo nužudyti Rumunijos policijos Tankebeščio miške. Rumunijos valdžia savo konfliktą su Kodreanu Geležine Gvardija atvedė prie žudikiškos atomazgos. Nuo tada Geležinė Gvardija, kuri atkakliai kovojo prieš nacijos teršimą ir nykimą, težinojo persekiojimą ir mirtį; bet taip pat nuo to laiko, Geležinės Gvardijos pavyzdys įkvėpdavo tūkstančius europiečių nacionalistų. Tai buvo tyrumo ir ištikimybės, vienintelio tikros didybės mto, pavyzdys. Tačiau judėjimas, kuris niekada nepaėmė valdžios, vis tiek entuzisastingai kalba apie tarpukario nacionalinius-revoliucinius judėjimus Europoje. Knyga „Legionas“ parodo, kaip tai yra įmanoma.

Kodreanu darbo centrinis taškas yra „lizdas“, kurį jis matė kaip savo judėjimo pagrindą. Lizdas išlaiko išbaigtos revoliucinės organizacijos modelį, kiekvienam kovotojui turint funkciją toje organizacijoje. Lizdas yra plėtimosi ir vidinio lavinimosi, virš visko, dinamiškos atsakomybės idėjos, kai ko, kas šiandien gyvybiškai reikalinga, pradinis taškas. Geležinė Gvardija atvėrė labiau negu bet koks kitas judėjimas, politinio ir techninio tobulėjimo priemonės, ji šios dienos nacionaliniams revoliucionieriams reiškia dvasinių ir politinių nuorodų tašką. Legionierius reiškia „tarp žemės ir dangaus“, savo šalies ateitis aristokratiją ir altruizmą savo tautai, pasirengusį atlikti aukščiausią auką rasės vardan.

Iš dvasinio požiūrio taško, judėjimas gali būti matomas kaip stipriai krikščioniškas, tačiau nėra jokio amoralaus pacifizmo ir egalitarizmo, kuris apibūdina didžiąją dalį „krikščionybės“, ženklo. Paviršutiniškas stebėtojas gali teigti, kad yra prieštaravimas tarp legionieriškos manieros (pavyzdžiui, niekada neatsukti kairiojo skruosto) ir legionieriško tikėjimo, bet krikščionybė turi ir ne pacifistinę tradiciją. Neopagonys ir agnostikai, kurių pasaulio koncepcija yra dvasinė ir morali, taip pat turi kilmės jausmą, meilę tėvynei ir šeimai, trumpai tarient, priklausymo kam nors jausmą; praeities heroizmo prisiminimas ir pasiryžimas didvyriškai aukai ateityje, yra dorybės, kurias galima krikščionyje ir ne krikščionyje. Tik materialistas, žmogus, pavergtas pelno, arba užburtas prietaisų, pamatys, kad jam neįmanoma savęs tapatinti su Kodreanu judėjimu.

Mes pasiekėme takoskyrą europietiškame nacionalizme. Susikompromitavę vadovai ir jų partijos pranyksta be nei vienos dienos prabėgimo, kol Geležinės Gvardijos idealas įkvėpia kiekvieną kartą, kaip nuoroda tiems, kurie

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Dabar mes jau matome, kad sistema palaimino lytinių iškrypėlių-pederastų eitynes Vilniuje, gegužės 8 –ąją dieną. Vietoje to, kad vykdytų nacionalinę-rasinę politiką, šitas režimas naikina Lietuvių Tautą, vykdo jos genocidą per letargą, skleidžią ***degeneraciją ir homopropagandą***. Siūlome kiekvienam tautiečiui aktyviai priešintis šitiems išsigimėliams: jie ne tik Lietuvių Tautos, bet ir visos žmonijos priešai. Tokias išgamas kaip „antifa“, anarchistus ir jevro-pederastus dosniai remia Jevrosojūzas – pasaulinės žydijos kontroliuojama „Europos Sąjunga“ ir jos pakalikai. Norėčiau sakyti „ištikimi pakalikai“, bet vargu, ar tai tinkamas žodis: pamosikavus pinigine kupiūra atbėgs, iššovus vieną kulką, muilą išneš kur velnias neša. Kviečiame Naciją atsibusti, vienytis ir stoti į kovą už Lietuvių Tautos laisvę, už Lietuvių Tautos apsivalymą ir atgimimą, už žydų-parazitų, pederastų, marksistų-„antifa“ ir kitokių degeneruotų bei kenksmingų elementų pašalinimą iš Valstybės ir Nacijos gyvenimo. „Demokratija“ ne tik teršia arijų rasės genofondą, ji taipogi sistemingai stengiasi ir, deja, šios pastangos sėkmingos, pakirsti normalią Tautos lytinę reprodukciją, kad Nacija neturėtų pakankamai vaikų ir savo ***gyvybinę erdvę turėtų užleisti spalvotiems atėjūnams, kurie irgi yra išnaudojami pasaulinės žydijos***.

Taipogi galime pažymėti tai, kad Lietuvos Respublikos Generalinė Prokuratūra iškėlė bylą prieš „Naujosios Europos“ internetinį tinklą. Štai tau ir „demokratija“ ir „žodžio laisvė“. Ji egzistuoja žydams, pederastams ir įvairaus plauko šabasgojams. ***Nacionalsocialistinės idėjos skleidimas Lietuvoje nebus sustabdytas***. Propagandinę-ideologinę kovą sistemingai tęsiame toliau, matydami, kad mūsų teiginiai apie „demokratų“ melą ir dvigubus standartus, yra pastoviai patvirtinami jų pačių veiksmais.

Dabar Lietuva yra dar labiau naikinama: judokratijos ir masonų mafijos remiamas „laisvosios rinkos institutas“ (kapitalistų-išgamų liaupsintojas ir šabasgojų irštva), organizuoja Lietuvos miškų „prichvatizaciją“. Pridurkime, kad ne šiaip **PRICHVATIZACIJĄ**, o **PRICHVATIZACIJĄ „UŽSIENIO BENDROVĖMS“**. Švento mūsų Tautos turto atidavimas esamo režimo yra palaiminamas. Mes teigiame, kad šituo spjūviu į Lietuvių Nacijos veidą iš žydų ir jų pakalikų burnų, nėra visiškai kuo stebėtis.

Tuo tarpu, mūsų Tėvynė yra plešiama ir prievartaujama ir finansinėje srityje (kaip visada). „Gerbiamoji“ finansų ministrė, „ištikima“ šabasgoja, kaip ją vadintų jos šeimininkai, suorganizavo 2 milijardų pasiskolinimą iš žydijos kontroliuojamų finansinių struktūrų. Beje, bus mokamos milžiniškos palūkanos. Neminint fakto, kad Lietuvos ***Valstybės biudžetas yra žymiai mažesnis už bendrą visų jos skolų internacionalinės mafijos struktūroms***, galime pažymėti: ***esame palūkaninės vergijos gniaužtuose*** ir šitie „demokratai“ mūsų jungą daro dar sunkesniu, dangstydami savo kėslus neva „šaliai naudingais sprendimais“ ir kitokiais pigiais bei visiškai amoraliais lozungais.

„Gerbiamoji“ rezidentė Grybauskaitė, žinoma, šitam nei kiek nesipriešina. Taigi, mūsų manymu, tai vėl gi patvirtina mūsų ankstesnius teiginius šio asmens atžvilgiu.

Pirmyn į kovą už Lietuvos Valstybę, už Lietuvių Naciją, už arijų rasę! Mirtis pederastams, pedofilams, žydams ir šabasgojams ir visiems parazitams ir Tautos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS

„ŠĮKART PASAULIS“

Ištrauka iš pirmojo skyriaus

Pirmiausia mes pamanėme, kad riaušės buvo atšauktos. Buvo karšta sekmadienio popietė, 1960 – ujų liepos trečioji. Savaitę prieš tai, birželio 26 –ąją, Valstybės sostinės parkų Vidaus reikalų departamento direktorius man paskambino ir, per specialų pasiuntinį, atsiuntė skubaus išpėjimo laišką. Jis mums sakė, kad Departamentas turėjo tiek daug informacijos apie prieš mus planuojamą smurtą ir riaušes, kad jis buvo „neužtikrintas“, ar jis galės mus apsaugoti su savo policijos pajėgomis. Jis pareiškė, kad mes nusprestume nekalbėti, arba paliktumėme miestą. Kai aš tvirtai, bet pagarbiai atsisakiau, jis manęs paprašė atšaukti uniformuotus vyrus, kuriuos aš laikydavau minioje nutildyti triukšmadarių, neleisti miniai susiburti į riaušes keliančią, pavojingą gaują.

Mes irgi gaudavome didesnę, negu įprastą kiekį purvinų telefoninių grasinimų, kad šįkart jie mus „prilups“ ir panašiai. Tad aš nupiešiau milžinišką plakatą mūsų kalbėjimo pakylai, išpėjantį minią, kad „tam tikros“ grupės planuoja kelti riaušes tam, kad nutraukti mūsų kalbėjimą. Aš sutikau su policijos prašymu ištempti mūsų uniformuotus vyrus iš minios, nes mes visada paklūstame priimtiniams policijos prašymams. Bet dvidešimt šestąją jokių riaušių nebuvo. Mes po ranka turėjome dvidešimt penkis savo vyrus, visus esančius aptvertose ribose ir daugiau, negu pasiruošusius jiems, jeigu jie pultų per aptvarus į mus, nesvarbu kiek jų, ar kokie jie atkaklūs.

Jie tikrai atėjo į šį mitingą! Tegul niekas nesako, kad žydai yra niekas daugiau, kaip ligotų pinigų skolintojų ir paliegusių klerkų tauta. Buvo du, ar trys dideli, stiprūs, piktai atrodantys žydai, kurie rėkė keiksmazodžius ir malėsi aplinkui. Kai kurie spjaudė į mus, bet jie nepuolė. Beveik dvi valandas aš sugebėjau perrėkti jų grasinimus ir užbaigiau savo kalbą per gryną valios jėgą ir balso galią.

Šią liepos trečiosios savaitę mes jautėme, kad didžiausias pavojus buvo praėjęs. Mes susidūrėme su jų chuliganų ir užpuolikų gauja praeitą savaitę ir palikome lauką nugalėję. Atrodė abejotina, kad jie vėl mėgins taip greitai.

patatyti, ar yra kokia bendra jų veiklos šioje planetoje schema, kuri galėtų būti raktas į tai, kodėl jie laimėjo kai beveik visi pralaimi. Yra beveik jokios abejonės, kad tokia schema, nors tikslai ir kovos kinta turiniu ir tikslu nuo Lenino bolševizmo iki Adolfo Hitlerio Nationalsocializmo, nuo mažos senos moteriškės, pasiryžusios savo kaimyną išvartyti iš miestelio iki Čingischano ir jo žmogiškųjų mėsainių mašiną. Nugalėtojai kiekvienu atveju būdavo labiau pasiryžę, labiau fanatiški savo negailestingu atsisakymu sustoti, negu jų varžovai. Bet tai ir nebuvo tiesa. Istorija pilna atkaklių pamišėlių, kurie pakartotinai šokdavo nuo kalnų ir pastatų, nešiodami „sparnus“ ir taip pat pakartotinai nukrisdami ant savo užpakalių, kol nieko nelikdavo...

Išvada, kurią aš pasiekiu iš viso šito yra, kad reikia trijų dalykų padaryti nugalėtoją: gero tikslo, t. y. tikslo, kuris yra laiku, fazėje ir yra reikalingas; vado, kuris yra nepalenkiamas savo pasiryžime kovoti tol, kol jis turi porą kelmų kojoms ir kuris gali įkvėpti tokią pačią valią savo kariams; ir dar paprastos geros laimės. Tirdamas savo paties tikslą, vadovavimą ir sėkmę, aš pamatau, kad man yra visiškai neįmanoma padaryti nešališką sprendimą, ar aš esu vienas iš fanatikų, šokančių nuo kalno su pora vilnonių, suklijuotų plunksnų sparnų, ar aš esu vienas iš tų vyrų, kurie yra sumodeliuojami į akmeninius atvaizdus balandžių naudai... Aš taip pat nežinau, ar bet kuris iš mūsų žino į tai atsakymą. Tačiau aš turiu pranašumą priešais jus abu tuo, kad aš seniai seniai nusprendžiau, kad geriausias dalykas, ką galiu padaryti su savo gyvenimu, yra nusitaikyti ir padaryti geriausią ką galiu suvaldyti neišvengiamą drebėjimą ir niekada nenuleisti akies ir širdies nuo taikinio, kol jis nenusileis...”

TŪKSTANTIS DEVYNI ŠIMTAI ŠEŠIASDEŠIMT SEPTINTŲJŲ RUGPJŪČIO DVIDEŠIMT PENKTAJĄ, penktadienį, dvejoms minutėms iki vidurdienio, netoli jo Arlingtono būstinės, jį pakirto žudiko kulka.

Žudikas, žmogus, kurį Rokvelis pašalino iš Partijos keliais mėnesaisi ankščiau po jo pakartotinių bandymų subtiliai į Partijos leidinius įleisti marksistines idėjas ir už viešą rasinio bolševizmo doktrinos propagavimą, jis tykojo pasaloje virš netoliese esančio pastato ir šovė į Rokvelio automobilį, jam važiuojant pro šalį. Ironiškai, Rokvelis šį išpuikusį bolševiką išgelbėjo iš Niujorko miesto lušnyčių ir prisiėmė beveik tėvišką susirūpinimą juo nuo to laiko. Jis niekada neapleido savo pakartotinių mėginimų suteikti kažkiek dorumo ir garbės supratimo jam, nepaisant triuškinančių įrodymų, kad tas žmogus buvo baisus melagis ir vagis ir nepagydomas konspiratorius. Visi jo gero siekiantys mėginimai šia kryptimi buvo per metus apdovanojami tik širdgėla po širdgėlos ir, pagaliau, mirtimi, kai pagiežingasis smulkusis nusikaltėlis, kurį jis tikėjosi paversti vyru rado galimybę „atsilyginti“ už tai, kad buvo pašalintas iš Partijos.

Po JAV valdžios atsisakymo į komendanto Rokvelio teisę į kapą valstybinėse kapinėse, jo Partijos draugai jo kūną nukremavo ir nacionalsocialistinės laidotuvės įvyko Arlingtone, rugpjūčio 30 – ają. Jo nekrologas buvo trumpas, bet jaudinantis.

Draugai nacionalsocialistai! Baltieji amerikiečiai! Šiandien mes prisiimame sau lūdną uždavinį paguldyti poilsui mirtinguosius mūsų mylimo vado, Linkolno Rokvelio, nužudyto bailaus žudiko kulkos, palaikus. Tiems iš mūsų, kurie su juo dirbo kasdien, tiems partiečiams visoje Amerikoje ir atsidavusiems nacionalsocialistams visame pasaulyje šis pribloškiantis praradimas, sukeltas jo mirties, tebus pilnai pajaustas kovos dienose ir metuose, kurie stovi priešais mus. Jo įkvėpimas ir jo valia, jo išminties gilumas ir jo sielos didvyriškumas yra dalykai, kurie mums duoda motyvaciją ir orientavimą, kurio mums taip reikėjo tęsti kovą tiek tamsių dienų praėjusiuose metuose.

Stulbinantis jo išėjimo staigumas ir pasekė kelių dienų neramumai mums dar neleido suvokti savo praradimo dydžio. Bet net sunkiau pakelti už tai buvo visiškai žemas, niekingai begėdiškas valdžios nacijos, kuriai jis tarnavo taip ištikimai per savo gyvenimo metus, elgesys su mūsų kritusiu komendantu. Džordžas Linkolnas Rokvelis atidavė savo gyvenimą kovai prieš bolševizmą metu, kai tūkstančiai kitų amerikiečių kovojančių vyrų kitoje pasaulio pusėje taip pat krenta kaip to paties bolševizmo aukos ir vis dėl to Amerikos valdžia atmetė jo prašymą atsigulti poilsio jo norimoje vietoje.

Džordžas Linkolnas Rokvelis tarnavo Amerikai dvidešimt metų ir per du karus, vėl ir vėl rizikuodamas savo gyvybe, kad ginti žemę ir tautą, kurią jis taip mylėjo. Jis buvo joks užstalės kareivis, o savo paties valia pasirinko kareivišką profesiją, reikalaujančią aukščiausios tvarkos ir sugėbėjimų: jis buvo kovinis pilotas. Jo atsidavimas

Ir mes žydams parodėme tų šešių vyrų kalibrą kai policija išvaikė muštynes – nes mes iš kartu pastatėme savo stendą ir buvome pasirengę šnekėti. Aš vėl užlipau ant platformos, nors ir sulaužytos ir nusiaubtos ir būčiau šnekėjęs, bet policija mane pašaukė žemyn ir aš buvau suimtas už „netvarkingą elgesį“. Pirmąkart savo gyvenime aš atsidūriau nutemptas į kalėjimą ir, sėdėdamas kameroje ir laukdamas paleidimo, negalėjau nepagalvoti apie aplinkybes, kurios mane šia pastatė į bjaurią, šlapimu dvokiantį kamerų bloką pirmojoje Vašingtono nuovadoje.

Kaip amerikietis, kuris kovojo prieš nacius Antrajame pasauliniame kare, kuris turi aukštąjį išsilavinimą ir yra visiškai atsidavęs savo šaliai, atsiduria kalėjime, užpultas žydų gaujos? Kaip žmogus, kuris metų metus buvo matomas kaip „geras vyrukas“ tampa fanatišku nacių, kuris stovi viešai ir siūlo dujų kameras žydams, ar bet kokiems kitokiems išdavikams ir pripažįsta, kad jis mano, kad apie 80% suaugusių žydų yra kalti už valstybės išdavystę ir turi būti nubausti? Kodėl aš? Kaip įvykiai mane pavertė tokiu ir retą, arba nei vieną iš mano bendraamžių? Ar aš iš tiesų buvau „pamišęs“ ir „nesveikas“ kaip žydai aistringai tvirtina? Kad aš buvau kažkaip kitoks, negu dauguma mano pažįstamų, atrode akivaizdu, bet kaip? Ar aš buvau moralinė gyvatė, pilna pataloginės neapykantos, kaip kaltina „normalieji“ žydai, ar aš galėčiau pareikšti teisingą teisę į neišvengiamą kiekvienos pažangios idėjos ir kiekvieno tikro didžio vyro, kurį sukūrė Gamta per tūkstančius metų, neišvengiamą persekiojimą? Kodėl aš nuėjau į aikštę šnekėti, žinodamas, kad galiu būti užmuštas, arba sužalotas, arba suimtas, žinodamas, kad aš negaučiau nei kiek pinigų, ar net pagyrimo, išskyrus iš saujelės mano „keistuolių“? ar mano brolis buvo teisus kai jis pasakė, kad aš šių dalykų nedaryčiau, jeigu turėčiau puikius namus ir jachtą? Ar aš buvau vienas iš bjaurių akligatvio fanatikų, kuriuos mačiau parkuose, pastoviai šaukiančius kažkokią „idee fixe“ per ūsus, išpurvintus tabako sulčių, į daugiau panašių apgailėtinų gyvių, nekantriai laukiančių savo eilės sprogti dėl nieko? Aš aš kompensavau už kažkokią nežinomą traumuojančią vaikystės patirtį, kaip sakytų Froidininkai?

Sėdėdamas vienas bjaurioje mažoje kameroje, aš pagalvojau atgal apie savo gyvenimą ir pamėginau atrasti dėsningumą, kažkokį mano motyvacijos nueiti į tą aikštę šnekėti už tai, kas atrode kaip prarastas reikalas prieš tai, kas atrode kaip agresyvi viso pasaulio opozicija, ženklą

tinkamų žiniasklaidos iškarpų ir Partijos veiklos nuotraukų mišinį. Jie visi nešė jo unikalų antspaudą ir, daugiau negu bet kas, buvo atsakingi už idealistiškų jaunų vyrų, kurie sudarė augančio judėjimo kadrus, pritraukimą.

Nuo pradžios, Rokvelis suprato reikmę Nationalsocialistiniam judėjimui galiausiai veikti pasauliniu mastu. Nes Judėjimo galutinis tikslas buvo ariškosios pasaulio tvarkos sukūrimas, „pax Aryana“, kaip ilgalaikių rasinių Judėjimo tikslų reikmės. Nuo 1959 –ųjų pavasario, ši koncepcija ant popieriaus egzistavo kaip „Pasaulio Laisvai Veikiančių Nationalsocialistų Sąjunga“, bet iki 1962 –ųjų vasaros tai nebuvo padaryta be susisiekimo laiškais tarp kelių nacionalsocialistų Europoje. Ankstyvą 1962 –ųjų rugpjūtį, Rokvelis susitiko su nacionalsocialistų atstovais iš keturių kitų šalių Kotsvoldo kalneliuose netoli Kostvoldo, Anglijoje ir Pasaulio Nationalsocialistų Sąjunga formaliai pradėjo egzistuoti. Rugpjūčio penktąją protokolais, žinomas kaip Kostvoldo susitarimas buvo sudarytas, prisaikdinantis nacionalsocialistų judėjimus Jungtinėse Valstijose, Britanijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje (įskaitant Austriją) ir Belgiją bendroms pastangoms. Kasmetiniai Pasaulio Nationalsocialistų Sąjungos susitikimai buvo pradžioje numatyti, bet Likimas ir aplinkybės tam trukdė. Rokvelis buvo po augančiu spaudimu Amerikoje per sekančius penkerius metus, situacijai darantis pamažu vis audringesnei.

Rokvelio originalioji programa buvo padalinta į tris fazes. Pirmoji fazė, prasidėjusi 1959 –ųjų kovą turėjo būti provokuojančios, bet iš esmės nekonstruktyvios veiklos fazė, skirta sukurti reklamą ir pastatyti viešąjį įvaizdį, nesvarbu kokią iškraipytą. Antroji fazė buvo kadrų kūrimo fazė, per kurią buvo pastatyta stipri, drausminga, veiksminga, profesionali nacionalsocialistinė organizacija ir pajėgumas ir propaganda išsivystė į aukštą laipsnį. Trečioji fazė turėjo būti masinė organizacija.

Pirmoji fazė buvo meistriškai įvykdyta. Rokvelis įrodė esantis išskirtinis taktikas grubiam žaidime, prasimušant pro žydišką tamsos barjerą. Su šaltu objektyvumu jis stebėjo spaudą ant jo įvaizdžio pilančią kibirą po kibirą melo ir purvo, provokuojant juos naujai veiklai, kai tik jie pavargdavo. Su aštria išvalga jis analizavo žydų situaciją. Jis suprato, kad jie užėmė esmines kontroliuojančias pozicijas viešosios nuomonės formavimo tinkluose, kad jie yra labai suvaržyti fakto, kad kontrolė turi būti nuslėpta nuo visuomenės.

Tuolabiau, jis suprato faktą, kad labai didelė dalis reporterių, redaktorių, rašytojų, žinių pranešėjų ir net daugelis individualių radijo stočių savininkais nebuvo žydai ir, gaunantys tiesioginius ir kategoriškus priešingus nurodymus iš pagrindinių žydų, iš šių žmonių buvo galima tikėtis daugiau, ar mažiau nuspėjamos reakcijos, davus stimulą. Taip, užimant poziciją ir darant pareiškimus, kurie „eiliniam piliečiui“ atrodo ekstremelūs ir netgi absurdiški, jis galėjo leidejus suvilioti jį plačiai cituoti, manant taip jį diskredituosiant, tai turėjo patrauklumą dideliame skaičiui ne eilinių piliečių – bebaimiams idealistams, kurie galėjo suformuoti nacionalsocialistinį kadrą.

Ir šie vyrai reagavo į Rokvelio žodžius labai skirtingu būdu, negu liberalieji leidejai, arba jų eilinė auditorija. Jie perregėjo jo žodžių „absurdiškumą“ iki gilių tiesos pagrindo, kurį jie turėjo. Kol eilinis pilietis, nepajėgęs galvoti už matomų dienos problemų Rokvelio žodžius laikė „perdaug ekstremaliais“, taip kaip leidejai ir norėjo, tie, kurie savo protuose galėjo ekstrepaluoti dabarties įvykius ir rytojaus bei amžiaus pasėkmes, taipogi matė priverčiantį jo reikalavimų būtinumą. Bet tokie žmonės yra gana retai išsimėtę per populiaciją ir juos pasiekti Rokveliui reikėjo labai plačiai išmesti savo tinklą; leidejai jam tai padaryti padėjo, manydami jį paniekinsią. Rokvelis taip pat suprato, kad jo įvaizdis, kuriamas masių protuose, kol kas būdama įpareigojimų, turėjo vertę ateičiai, kai sąlygos pribręs, kad bent dalis tų masių būtų pasirengusi „ekstremistui“.

Antroji fazė – kadrų kūrimas ir organizacinis vystymasis – tam tikra prasme buvo bendras su pirmąja fraze, nes nuo pat pradžios Rokvelio žinomumas pradėjo pritraukti keletą idealistų, reikalingų atrajai fazei ir šie vyrai pradėjo sudaryti organizacinės struktūros, kuri vėliau turėjo būti pripildyta, griaučius. Netgi dalis trečiosios fazės įėjo į vaizdą kai Rokvelis vedė kampaniją tapti Virdžinijos valstijos gubernatoriumi 1965 –aisiais.

Rinkiminė kampanija pasirodė esanti ypač vertingu treniravimosi periodu ne tik Rokveliui, bet ir visos jo Partijos personalui. Suprasdamas ilgalaikį poreikį išvystyti patirtį masinėms kampanijoms, Rokvelis nusprendė pradėti įgyti patirtį toje kryptyje per anksti, o ne vėlai. Kaip jis vėliau pripažino, po to, kai laimėjo mažiau, negu 1,5% duotų balsų, kampanija taip pat suteikė labiau esminę pamoką ir jam padėjo realistiškai įvertinti visą Judėjimo būklę. Ankščiau jis turėjo perdaug optimistišką požiūrį, kad Judėjimas pradės surinkti pakankamą masinį

Dvi pagrindinės švenčių dienos, susijusios su ritualinėmis žmogžudystėmis, yra Purimas ir Passah (žydų Velykos), vėliau minėtoji, per Velykas ir ankščiau minėtoji, mėnesį prieš tai. Kai per Purimą įvyksta ritualinė žmogžudystė, ji dažniausiai būna suaugusio krikščionio, nužudomo dėl jo kraujo; yra sakoma, kad kraujas yra išdziovinamas ir milteliai yra įmaišomi į valgomus trikampius pyragus; yra įmanoma, kad išžiuvęs Purimo nužudytojo kraujas kartais gali būti naudojamas sekančiam Passah.

Kai ritualinė žmogžudystė yra įvykdoma per Passah, ji dažniausiai būna vaiko, jaunesnio negu septynių metų, kuo geresnio pavyzdžio, kuriam yra ne tik iki baltumo nuleidžiamas kraujas, bet kuris yra nukryžiuojamas, kartais apipjaustomas ir vainikuojamas dygliais, kankinamas, mušamas, badomas ir kartais pribaigiamas sužeidimu šone, imituojant Kristaus nužudymą. Kraujus, paimtas iš vaiko, yra sumaišomas miltelių būsenoje ir įmaišomas į Passah duoną.

Purimo žmogžudyščių pavyzdžiai yra tos Damaske, Rode, Ksantene, Polnoje, Gladbeke ir Paderborne.

Nors neapykanta yra pagrindinis motyvas, prietaringos tradicijos yra taip pat prisidėjusios, pavyzdžiui, kraujo aukų susiejimas su nuodėmių atleidimo idėja; kai kurie žydai yra prisipažinę, kad žydijs negali būti išgelbėta, arba sugrįžti į Sioną, jeigu kasmet krikščionio kraujas nebus gaunamas ritualinio naudojimo reikalam.

Politinės žmogžudystės, kaip žydiškoji caro ir jo šeimos bei kitų rusų nužudymas, kartais būdavo palydimi bruožų, primenančių ritualą, bet aš nenoriu šią knygą komplikuoti, spėliodamas žmogžudžių simboliškai paliktų ženklų reikšmę.

skausminga ir kartu kai mūsų pačių tauta nesupranta, ką mes darome ir kenčiame už ją, bet aš esu tikras, kad Viešpats neleis melagiams ir vagims pabaigoje nugalėti. Tu dar labai didžiuosies...

Su meile, Linkas.“

1960 – ujų pasirodė „Nacionalsocialistų pranešimas“ kaip pirmasis Amerikiečių Nacionalsocialistų Partijos leidžiamas periodinis leidinys. Jis išsivystė po aštuonių numerių išsivystė į „Šturmuotojo“ žurnalą. Tuo tarpu, 1960 – ujų vasario 6 – ają Jungtinių Valstijų laivynas, spaudžiamas žydų grupuočių, privertė Rokvelį priimti paleidimą iš laivyno atsargos.

Nepaisant jam primesto žinių karantino, nepaisant mušimų ir kalinimų, nepaisant chroniško finansų trūkumo, nepaisant rimtų personalo problemų ir nepaisant tūkstančio kitokių bėdų ir sunkumų, jo kampanija gauti bendrą pripažinimą pamažu darė pažangą. Laikraščiai pamatė, kad neįmanoma visiškai neminėti jo grubių ir drąsių darbų; redaktoriai ir rašytojai pagundą jį „demaskuoti“ matė kaip nenugalimą. Net radijo ir televizijos vadovai, pastoviai ieškantys sensacijų, pasidavė pagundai ir pamynė reklamos Rokveliui draudimą.

Džordžo Linkolno Rokvelio ir Amerikiečių Nacių Partijos įvaizdis, sukurtas masinės medijos viešam vartojimui, žinoma, buvo labai iškraipytas. Rokvelis sugebėjo priversti mediją, daugiau ar mažiau prieš jos valią, duoti jam reklamą. Deja, jis negalėjo jos priversti būti nešališkai savo darbe, ar net būti teisingai. Interviu su juo, išleistame populiariame žurnale „Playboy“, buvo pristatytas tokiais redakcijos pastebėjimais: „Priešingai, negu praeiti apklaustieji, Rokvelis negalėtų būti vadinamas kalbėtoju už bet kokią socialiai, ar politiškai reikšmingą mažumą. Bet mes jaučiame, kad pats Rokvelio meistriškojo rasizmo virulentiškumas galėtų tikrai ieškantį pokalbį su 48 – erių metų „Fiureriu“ paversti siaučiančio rasizmo ir fašizmo patalogijos portretu.“

Kitas pakomentavo: „Taigi Džordžo Linkolno Rokvelio klausimas išsilydo iki kalusimo kiek toli Amerika gali leisti eiti neapykantos pirkliams? Ar negera Amerikos demokratijos šaka nukris, ar ji užkrės likusį organizmą?“

Tikrai ambicingieji rašytojai, redaktoriai ir reporteriai neapsiribojo tokiais švelniai šališkais pasisakymais, bet vienas su kitu konkuravo, kurdami baisias melagystes apie Rokvelį. Jis buvo apkaltintas bailumu, sadizmu ir savanaudišku išlaidavimu, grobimu: „Kaip Adolfas Šikelbriuberis ankščiau, kuriuo jis laiko modeliu, jis tiki vadovavimu iš užnugario kuo toliau, kaip įmanoma.“ Viename žurnale jis buvo „pacituotas“, pasakęs, kad jis neva vieną kartą iškastravęs triukšmadarį savo plikomis rankomis ir kitas pranešė: „Džordžo Rokvelio isteriškas šūkavimas užvedė pamišėlių saujelę iki lūžtančio momento. Praeitą vasarą trys iš jo smogikų nutarė pamaloninti Fiurerį, pagrobadmi mažą žydų vaiką Vašingtone ir jį laikydami Partijos būstinėje kelioms valandoms. Kiek daugiau nekaltų piliečių patirs užpuldinėjimą, kol Robertas. F. Kenedis ir Saugumo departamentas įžengs?“

Viską viršijo pasakojimas, kad „Kaip tikras nacių aukščiausiasis šuo, jis naudojasi aukščiausiojo šuns privilegijomis ir užsakinėja privačius patiekalus į savo kambarį. Jis valgo tokius prašmatnius dalykus kaip vėžlių sriubą, vėžius ir kepsnius, kol jo vyrai valgo mišinius. Tarp patiekalų jis mėgaujasi čiulpdamas kinkanus.“ Šis paskutinis išsigalvojimas primena straipsnius, išleistus Vokietijos spaudoje (prieš1933 – iuosius), kurie vaizdavo Adolfą Hitlerį kaip girtą išlaidūną (Hitleris gerė tik vienąkart savo visame gyvenime – per savo vidurinio išsilavinimo baigimo vakarą) ir kraugerį, kuris iššvaistydavo savo pasekėjų aukas prabangiu gyvenimu, šampano baliais ir paleistuvavimu.

Rokvelis šias melagystes ir šmeižtą priėmė filosofiskai, nes alternatyva šiam žydų sukurtam viešajam įvaizdžiui buvo iš viso jokio viešojo įvaizdžio. Tarp kitko, žydai ir ne žydai leidėjai, trokštantys parodyti savo prijautimą žydams negali būti pilnai apkaltinti už šitą prastą įvaizdį. Rokvelis pats pridėjo sąmoningą ranką prie jo sukūrimo, kaip jis pripažino, kai jis pasakė: „... Kai aš turiu retą galimybę pasinaudoti masine medija, kaip neseniai buvo kai aš daviau interviu „Playboy“, aš esu priverstas žengti atsargią liniją tarp to, ką norėčiau sakyti ir to, ką priešas norėtų girdėti. Nebent aš specialiai skambėsiu pusiaukelėje tarp šūkaujančio beraščio su trimis atsisukusiais varžtais, toks interviu niekada nebūtų išspausdintas.“

614 m. po Kr. – Po Jeruzalės užkariavimo, žydai už mažą pinigų sumą įsigijo 90000 belaisvių iš Persijos karaliaus Chosroso II ir nužudė juos visus baisiausiais būdais (Kluverijus, Epitome his. p. 386).

1071 po Kr. – Keletas žydų iš Blua nukryžiuo vaiką per „Passah“ šventę, įdėjo jo kūną į maišą ir jį įmetė į Luaro upę. Grafas Teobaldas kaltuosius sudegino gyvus (Robertas ir Monso, Vok. ist. VI, 520).

1144 po Kr. – Norike per „Passah“, dvylikametis Šv. Viljamas vietinių žydų buvo surištas, pakabintas nuo kryžiaus ir per šoną jam buvo nuleistas kraujas. Žydai kūną paslėpė gretimame miške. Jie buvo pastebėti vietinio piliečio, kuris pinigais buvo papirktas tylėti. Nepaisant to, nusikaltimas vis tiek tapo žinomu (Acta sancta, III, kovas, p. 590).

1160 po Kr. – Glaučesterio žydai nukryžiuo vaiką (Vok. ist. 520).

1179 po Kr. – Pontuazjė, kovo 25 – ają prieš „Passah“ žydai papjovė ir kraują nuleido Šv. Ričardo kūnui. Dėl šito žydai buvo išvyti iš Prancūzijos.

1181 po Kr. – Londone per „Passah“, netoli Šv. Edmundo bažnyčios, žydai nužudė vaiką, vardu Robertas (Acta sancta, III, kovas, 591).

1181 po Kr. – Saragosoje žydai nužudė vaiką, vardu Dominykas (Blanka Hispania illustrata, tom. III, p. 657).

1191 po Kr. – Bremė žydai nukryžiuo krikščionį, kuris juos buvo apkaltinęs plėšimu ir žmogžudyste po to, kai jie seniau tempė jį per miestą. Dėl šito, karalius Pilypas Augustas, kuris asmeniškai atvyko į Brenė, sudegino aštuoniasdešimt iš jų (Rigorden, ist. Gall.)

1220 po Kr. – Vaisberge, Elzase, birželio 29 – ają, žydai nužudė berniuką, Šv. Henriką (Murer, Helvetia sancta).

1225 po Kr. – Miunchene moteris, pasamdyta žydų auksu, iš savo kaimyno pagrobė mažą vaiką. Žydai vaikui nuleido kraują. Pagauta per savo antrąjį bandymą, nusikaltėlė buvo perduota teismui (Meichelbek, ist. Bavariae II. 94).

1235 po Kr. – Erfurte, gruodžio 1 – ają dieną, žydai įvykdė tokį patį nusikaltimą (Henri Desportes, Le mystere du sang, 66).

1236 po Kr. – Hagenau, Elzase, trys krikščionys berniukai iš Fuldos regiono naktį buvo žydų užpulti ir nužudyti malūne tam, kad paimti jų kraują (Tritemijus, Alberto iš Strasbūro kronika).

1239 po Kr. – Visuotinis sukilimas Londone dėl slapta žydų įvykdytos žmogžudystės (Matthew v. Paris, Grande Chron.)

1240 po Kr. – Norvike žydai apipjaustė krikščionį vaiką ir jį laikė gete tam, kad vėliau jį nukryžiuotų. Po ilgos paieškos tėvas rado savo vaiką ir pranešė vyskūpiui Vilhelmui iš Rėtės (Matthew v. Paris, cit. V. 39).

1244 po Kr. – Londone, Šv. Benedikto bažnyčios kieme, buvo rasti berniuko palaikai, kurie keliose vietose turėjo pjautinių žaizdų ir įbrėztų hebrajiškų raidžių. Jis buvo kankintas ir nužudytas ir jo kraujas buvo nuleistas. Apsikrikštiję žydai, verčiami paaiškinti hebraiškus ženklus, rado vaiko tėvų vardus ir perskaitė, kad vaikas buvo parduotas žydams, kai dar buvo labai mažas. Pasižymėję žydai slapta paliko miestą. Katalikų bažnyčia kanonizavo kankinį Šv. Pauliaus vardu.

1250 po Kr. – Zaragosos žydai priėmė siaubingą dogmą, kad visi, atidavę krikščionį vaiką aukojimui, būtų atleisti nuo visų mokėjimų ir skolų. 1250 – ujuų birželį Mozė Albei-Huzet (tap pat žinomas, kaip Albajuketo) atidavė septynmetį vaiką Dominyką de Val žydams, kad jį nukryžiuotų (Johan a Lent Schedias, ist. de pseudomes, judaeorum, p. 33).

Tuo pačiu metu šie fundamentalūs pokyčiai jo požiūryje įvyko, jis matė poreikį fundamentaliems pokyčiams savo politinėse taktikose. Jis atsiminė Vado žodžius:

„Bet koks žmogus, kuris nėra užsipuolamas žydiškuose laikraščiuose, nėra šmeižiamas ir keikiamas, nėra tikras nacionalsocialistas. Geriausias jo valios vertės matmuo yra priešiškas, kurį jis gauna iš savo tautos mirtinojo priešo.... Kiekvienas žydiškas šmeižtas ir kiekviena žydiška melagystė yra garbės randas mūsų karių kūnams. Žmogus, kurį jie labiausiai keikia stovi arčiausiai mūsų ir žmogus, kurio jie nekenčia labiausiai, yra mūsų geriausias draugas.

Bet kas, kas pasiima žydišką laikraštį ryte ir savęs jame nemato jame keikiamo, prasmingai nepasinaudojo praeita diena; nes jei jis taip būtų daręs, jis būtų persekiojamas, plūstamas, šmeižiamas, keikiamas ir apibjaurinamas. Ir tik žmogus, kuris kovoja prieš mūsų tautos ir visos ariškos žmonijos ir kultūros priešą, gali efektyviausiai tikėtis pamatyti šios tautos šmeižimus ir šios tautos pastangas, nukreiptas prieš save.“

Ir toliau:

„Nėra jokio skirtumo, ar jie juokiasi iš mūsų, ar plūsta mus, ar jie mus rodo kaip klounus, ar nusikaltėlius; pagrindinis dalykas yra, kad jie mus pamini, kad jie save surūpina mumis vėl ir vėl ir, kad mes galiausiai pasirodome kaip vienintelė galia, į kurią kas nors šiuo metu atkreipia dėmesį. Kas mes iš tiesų esame ir ko mes iš tiesų norime, mes parodysime žydiškai žurnalistų miniai kai diena ateis.“

Rokvelis jau pastebėjo poreikį gauti masinę reklamą radikaliomis priemonėmis, bet jis krūpčiodavo prieš šmeižto ir keikimo mintį, iškraipymo ir niekinimo, kuris turi neišvengiamai palydėti bet kokią reklamą, kurią jis gautų per svetimų kontroliuojamą masinę mediją. Jis gyveno konservatoriškame svajonių pasaulyje ir su kitais dešiniaisiais dalinosi iliuzija, kad galima priešą laikyti apgautą – net jį priversti manyti, kad esi jo draugas ir su prieš jį kovoti tuo pačiu metu.

Net kai jis su laiku darėsi labiau tiesmukas savo pareiškimais žydų klausimo atžvilgiu, jis turėjo jausmą, kad atvirai prabilti už Adolfo Hitlerio nacionalsocialistinę pasaulėžiūrą būtų ne kas kita, kaip savižudybė.

Taip jis pargriuvo tarp dvejų kėdžių po savo demonstracijos 1958 –ųjų liepos 29 –ąją. Jis buvo pribloškintas prieš jį paleistos neapykantos piktumu ir tuo pačiu metu save rado suluošintu savo paties primestais apribojimais savo paties kampanijoje.

Tačiau dabar jis nusprendė, kad jis daugiau niekada ne krūpčios po keiksmų ir šmeižto srautu, kurį jo veikla tikrai turėjo jam atnešti, bet jis provokuotų tokius priešo puolimus, žiūrėdamas į kiekvieną kaip „garbės randą“ ir taip patkaip mažą žingsnį link savo galutinio visuotinio pripažinimo kaip visko, už ką stovėjo priešas, priešininkas, „vienintelė galia, į kurią tas priešas kreipia dėmesį.“ Ir jis pamatė, kad atviras savo nacionalsocializmo deklaravimas buvo ne tik stipriausias dirgiklis, kurį jis galėtų atnešti priešui, bet taip pat buvo vienintelis realus pagrindas aplink save surinkti tuos populiacijos elementus, reikalingus gyvastingo ir ilgalaikio judėjimo sukūrimui, su kuriuo galiausiai sunaikinti priešą ir gražinti savo rasę į jėgos ir sveikatos poziciją, iš kurios ji atsistatydino.

Iš tiesų, jis Vado patarimą apie paties priešo panaudojimą vedė iki jo loginio kraštutinumo. Realistiškai žiūrėdamas į prieš save esantį uždavinį pirmąkart, jis pamatė, kad problemos, su kuriomis jis susidūręs, yra tokios kraštutinės, kad tam, kad prieš jas daryti progresą, jis būtų įpareigotas sukonzcentruoti visas savo energijas į vieną tų problemų aspektą vienu kartu.

Pirmasis žingsnis buvo bendras pripažinimas. Jo ankstesnis įsitikinimas, kad tas tikslas turi būti įgytas kiekvieno kito dalyko sąskaita dabar buvo stipresnis, negu bet kada. Taip vietoje to, kad sektų natūralų norą atskirti nacionalsocializmą nuo holivudinio įvaizdžio, kurį žydija jam statė tris dešimtmečius, jis laikinai atmetė visas „respektabilumo“ vilties – net tarp kitų nacionalsocialistų – ir nutarė visas ankstesnes žydų pastangas paversti savo paties pranašumu.

VINCAS KUDIRKA

IŠTRAUKA IŠ „TĖVYNĖS VARPU“

1890 –ųjų metų 10 – ojo numerio

Redakcijos pastaba

„Šturmuotojo“ 5 – ajame numeryje vėl leidžiame Vinco Kudirkos raštą, kuris liečia žydų klausimą. „Apie pardavinyčias“ straipsnį galima rasti 2 – ajame Šturmuotojo numeryje (2009 –ųjų metų gruodžio numeryje).

Ištrauka

„Kachanovas ne pirmas tarp gubernatorių pasakė tiesiog į akis žydams šiurkščius ir teisingus žodžius, vienok Lietuvos žydai tai tikrai pirmąkart išgirdo nuo vyriausybės teisybę. Paskutiniame laike visur jau sviete prikiša žydams, kad jie su savo apsielgimu labai yra visiems įsipykę. Jau tik dalis negalėjo labiaus nubausti mūsų miestus, kaip siųsdama ant jų amarą žydų su jų purvais ir nevalumu, užkrečiančiu orą, su visomis paslaptomis talmudo, su visu nešvarumu ir vodingumu jų doros, pakreiptos dėl kenkimo krikščionims.

Kiti sako, kad žydas yra vodingu žydu, kol jis tamsus, o apšviestas mokslu gali tapti naudingu sąnariu draugijos; tarp kurios gyvena. Tai tikras melas! Nuo žydo ir aukščiausias mokslas nenuvalo purvų, pritinkančių žemiausiems žydijos laipsniams. Pasiklausykime Drumont’o, ką naudojo draugijos, įtikėjusios į atsimainymą apšviestų žydų ir priėmusios juos į savo sąnarius. ***Jeigu nenori apsidergti, neprileisk prie savęs žydo; jeigu nenori apdergti savo draugiją, neprileisk prie jos žydo!***

Žydas apšviestas bus draugijos sąnariu, net ir naudingu, kol iš to pats turės naudą, ar matomą, ar paslėptą; tegul tik ***papučia kitoks vėjas, o „naudingas draugijos sąnaris“ taps tokiu, koku jam liepia būti žydija ir jos paslaptys.*** Teisybę šitų žodžių gali įrodyti paveikslas, kad žydai nenori tapti sąnariais tos draugijos, kurios apystovos guli ant menkų paramų. Žydas tapo francūzu, tapo vokiečiu, o nė vienas žydas netapo lietuviu (?), nes

Kadangi normalūs masinės propagandos kanalai buvo uždaryti daugumai dešiniųjų ir žinoma bet kam, kieno propaganda galėtų pasirodyti žalinga žydams – Rokvelis nusprendė, kad turi būti naudojamos radikalios priemonės per jėgą atidaryti tuos kanalus. Jis šį uždavinį pastatė priešais visus kitus. Kadangi, manė jis, jeigu mobilizuoja žmones į organizaciją – slaptą ar kitokią – tam, kad įgyti politinę galią, pirma reikia šiems žmonėms leisti žinoti apie savo egzistavimą ir su jiems perteikti bent trumpą savo programos santrauką. Kol masė „žaliavos“ – galimų naujų narių – negalėtų būti sujudinti, padarant tikrai reikšmingą poveikį viešajai sąmonei, tiesiog nebuvo jokios prasmės eiti toliau; jis jau perdaug laiko praleido, darydamas dalykus senuoju būdu. Jis iš tiesų buvo pasirengęs žengti priešpaskutinį savo žingsnį savo progrese nuo tik dar kito gojaus iki Adolfo Hitlerio galingo palikimo paveldėtojo. Jis nutarė vesti labiausiai provokuojančią, tokią atvirą ir revoliucinę viešą agitaciją, kad medija negalėtų jos ignoruoti.

1958 – ujų gegužė Eisenhoweris išsiuntė JAV kareivius į Libaną padėti išlaikyti Prezidento Šamouno valdžią valdžioje prieš tos šalies arabų piliečių valią. Libano arabai norėjo artimesnio bendradarbiavimo su kitomis arabų valstybėmis, bet Šamounas, žydų malonumui, nenorėjo. Šamounu nuvertimo ir pro-arabiškos valdžios atėjimo Libane grėsmė, taip pridėdant narį arabų blokui prieš nelegalią žydišką Palestinos okupaciją, privedė JAV žydus daryti spaudimą Eisenhoweriui, visada jų paslaugiam įrankiui, dėl JAV įsikišimo. Klausimas buvo svarbus viešajame akiratyje per 1958 – ujų vasarą ir Rokvelis jį nusprendė panaudoti kaip pagrindą savo pirmajai demonstracijai – piketui prie Baltųjų rūmų. Kviesdamas daugelį savo per kelius praeitus metus surinktų kontaktų, jis sugebėjo suorganizuoti jaunų demonstruotojų pilno autobuso atvykimą į Vašingtoną ir taip pat suorganizuoti protesto grupes ir Atlantoje, Džordžoje ir Luisvilyje, Kentukyje.

Tada, 1958 – ujų liepos 29 – osios sekmadienio rytą, Rokvelis išvedė savo piketo grupę į Baltuosius rūmus, kol tuo pat metu grupės Atlantoje ir Luisvilyje pradėjo savo demonstracijas. Nešdami didelius plakatus, kuriuos Rokvelis sukūrė ir atspausdino pats, šios trys grupės atliko pirmąjį viešą protestą prieš žydų kontroliuojamą JAV valdžią nuo to laiko, kai 1941 – aisiais žydai nutildė savo kritikus. Tai buvo iš tiesų įsimintina proga: dar ne atvirai nacionalsocialistinė demonstracija, bet stiprus šerimas per priešo veidą – smūgis, kuris negalėjo būti ignoruojamas, kaip metus buvo visa „slapta“ dešiniųjų veikla.

Po dešimties savaičių, spalio 12 – ają, Atlantoje buvo paslaptinai susprogdinta sinagoga. Policija iš karto apkaltino Rokvelio vyrus Atlantoje, kurie demonstravo liepą. Laikraščiai aplink pasaulį nešė pirmų puslapių istorijas, kaltindami Rokvelį ir Arousmitą dėl sprogimo. Arousmitas, jausdamas, kad jis pradeda įsivelti į politiką daugiau, negu buvo patogų, atsiėmė savo spausdinimo įrangą ir nutraukė Rokvelio finansinį rėmimą. Pirmą kartą Rokvelis pradėjo ragauti sunkių laikų, esančių priešajje, skonį. Chuliganai, sukurstyti laikraščių reklamos, puldinėdavo jo namus. Langai buvo išdaužti ir akmenys bei petardos būdavo vėlai naktį mėtomi į jo namą. Ir dieną, ir naktį, jis ir jo žmona gaudavo nešvankius ir grasinančius telefono skambučius. Pagaliau, jų saugumo labui, jis jautėsi įpareigotas išsiųsti savo šeimą į Islandiją.

Dėl pranykusių savo finansinio rėmimo, „Nacionalinio Komiteto Amerikos Išvadavimui iš Žydiško Viešpatavimo“ nebebuvo. Paskutiniai Rokvelio draugai konservatoriai išgaravo per grubų laikraščių neapykantos propagandos spindesį, kuri užgulė jį. Atėjus naujesiems, 1959 – iesiems metams, jis save rado vieną tuščiam name, be draugų, ar pinigų, ar perspektyvų ateičiai. Jis išdrįso suimti slibiną už uodegos ir jis išgyveno. Tačiau blankkios, šaltos 1959 – ujų sausio ir vasario dienos jam davė mažai ramybės, nes jo laukė neaiški ir gero nežadanti ateitis.

„.... Ir kol aš vienas sėdėjau tame tuščiam name, arba gulėjau toje dar tuštesnėje lovoje tylioje, tuščioje tamsoje, pilna realizacija to, kas aš esu, man atėjo su gasdinančiu skubumu. Aš supratau, kad nebuvo jokio atsisukimo atgal; tol, kol aš gyvenu, aš esu pažymėtas antižydiškumo antspaudu... Aš niekada negalėjau vėl viltis normaliai užsidirbti pragyvenimui. Žydai negalėtų išgyventi, nebent jie padarytų iš manęs pavyzdį visam likusiam mano gyvenimui, arba perdaug kitų galėtų susigundyti sekti mano pavyzdžiu. Mano Rubikonas buvo pereitas ir kova nugalėti, arba mirti.“

Ir tada nutiko kažkas, kas jo gyvenime savotiškai buvo taip pat lemiamą, kaip jo surastas Adolfo Hitlerio mokymas Mein Kampf prieš aštuonis metus San Diege. Vėl, tai buvo kaip vedanti ranka, siekianti jo iš praeities

ADOLFAS HITLERIS, MANO KOVA

II TOMAS: NACIONALSOCIALISTINIS JUDĖJIMAS

III SKYRIUS: VALSTYBĖS PILIEČIAI IR PAVALDINIAI

Institucija, kuri dabar yra klaidingai vadinama Valstybe, apskritai žmones skiria tik į dvi grupes: piliečius ir ateivius. Piliečiai yra visi tie, kurie turi pilnas pilietines teises, arba per savo gimimą, arba per natūralizacijos aktą. Ateiviai yra tie, kurie turi tokias pat teises kokioje nors kitoje Valstybėje. Tarp šių dvejų kategorijų yra tam tikri gyviai, kurie yra panašūs į kažkokį meteorinį fenomeną. Jie yra žmonės, kurie pilietybės neturi jokioje Valstybėje ir, kaip pasekmė, neturi pilietinių teisių niekur.

Daugumoje atvejų šiandien žmogus įgija pilietines teises, gimdamas Valstybės ribose. Rasė, arba tautybė, kuriai jis priklauso, iš viso nesudaro jokio vaidmens. Negro, kuris kadaise gyveno viename iš Vokietijos protektoratų ir dabar apsigyveno Vokietijoje, vaikas, automatiškai pasaulio akyse tampa „Vokietijos piliečiu“. Tuo pačiu būdu, bet kokio žydo, lenko, afrikiečio, arba azijato vaikas taip pat gali automatiškai tapti Vokietijos piliečiu.

Be natūralizacijos, kuri yra įgijama per gimimo Valstybės ribose faktą, neegzistuoja jokia kitokia natūralizacija, kuri galėtų būti įgyta vėliau. Šis procesas priklauso nuo įvairių preliminarinių reikalavimų. Pavyzdžiui, viena sąlyga, jei įmanoma, kad kandidatas nebūtų plėšikas, ar gatvių vagis. Iš jo yra reikalaujama, kad jo politinis požiūris nebūtų toks, kad keltų neramumą; kitaip tariant, jis turi būti nepavojingas kvailys politikoje. Yra reikalaujama, kad jis nebūtų našta Valstybei, kurios piliečiu jis nori tapti. Mūsų realistiškoje epochoje, ši paskutinė sąlyga natūraliai reiškia tik, kad jis neturi būti finansinė našta. Jeigu kandidato reikalai yra tokie, kad atrodo, kad jis taps gero mokeščių mokėtoju, tai yra labai svarbus veiksnys, kuris jam padės dar greičiau įgyti pilietines teises.

Rasės klausimas šitame nesuvaidina visiškai jokio vaidmens.

Visas pilietinių teisių įgijimo procesas nėra perdaug skirtingas nuo būvimo priimtu į, pavyzdžiui, automobilių klubo narystę. Žmogus užrašo savo prašymą. Jis yra apžiūrimas. Jis yra sankcionuojamas. Ir vieną dieną žmogus gauna kortelę, kuri jį informuoja, kad jis tapo piliečiu. Informacija yra duodama juokingu būdu. Kandidatui, kuris ligi šiol buvo zulūsas, arba kafiras, yra pasakoma: „Dabar jūs esate Vokietijos pilietis.“

Valstybės Prezidentas gali atlikti šį stebuklą. Ko pats Dievas negalėtų padaryti, yra padaroma kažkokio Teofrasto Paracelso, Valstybės tarnautojo su paprasčiausiu rankos pasukimu. Niekas, bet tik rašiklio pajudėjimas ir mongolas vergas yra taip paverčiamas tikru vokiečiu. Ne tik nėra klausama atžvilgiu rasės, kuriai naujasis pilietis

turėjo iš tiesų būti nacionalsocialistinė su nacionalsocialistais viršuje, vykdant reikšmingiausią veiklą ir konservatyvusis fasadas – tik uždanga – jis linksmai manė, kad turi planą, kuris nesusidurtų su jo ankstesnių konservatyvių mėginimų trūkumais.

Tačiau jo projektas greitai žlugo ant realybės seklumų. Pirmiausia jis pamatė, kad turtingi konservatoriai daugiausiai kentėjo nuo chrakterio defektų, kuriuos jis stebėjo jau ne tokiuose turtingiuose konservatoriuose. Pinigai galėjo būti gaunami iš jų „augintinių“ projektų, bet ne kokiam nors rimtam mėginimui, kuris kvepėjo pavojumi, ypač demaskavimo pavojumi. Tačiau labiau fundamentali „slaptojo“ priėjimo silpnybė slypi tame, kad tai yra paviršinė uždanga, priekis, o ne užslėptas kietas branduolys, kuris nulemia asmenų, pritrauktų į organizaciją kokybę. Tad kai jo lauktas finansų šaltinis nustojo padėti ir jo vienintelis nacionalsocialistas narys tapo nusivylęs ir išėjo, Rokvelis buvo susidūręs su perspektyva atsikratyti savo naujosios idėjos ir vėl pradėti nuo nieko.

Jis liūdnei iš naujo perskaitė žodžius, kuriuos Vadas parašė daugiau, negu trisdešimt metų ankščiau: „Žmogus, kuris žino dalyką, suvokia duotą pavojų ir su savo paties akimis mato galimybę tai išgydyti, tikrai turi pareigą ir įsipareigojimą ne „dirbti tyliai“, o stotis atvirai prieš blogį ir už jo išgydymą. Jeigu jis taip nedaro, tada jis yra beviltiškas, vargšas ištižėlis, kuris nesugeba arba iš bailumo, arba iš tingumo ir nepajėgumo... Kiekvienas paskutinis agitatorius, kuris turi drąsą ginti savo nuomones su vyrišku tiesmukumu, stovėdamas ant uždegto stalo tarp savo priešų, pasiekia daugiau, negu tūkstantis tų meluojančių, išdavikiškų klastūnų.“

Prireikė dvejų metų pakartotinių nusivylimų ir nesėkmių šią pamoką pasiimti namo su savimi, bet dabar jis tai suprato. Jis pagaliau pamato klaidingumą, esantį po konservatyviaja prielaida. Jo paties žodžiais:

„Nors yra padaryta, kad taip atrodytų, kova tarp konservatorių ir liberalų nėra idėjų, ar net politinių organizacijų mūšis. Tai yra teroro ir galios mūšis. Žydai ir jų bendrininkai bei apmulkintieji valdo mūsų šalį ne dėl savo idėjų puikumo, arba jų darbo nuopenlų, ar tikros daugumos žmonių, juos palaikančių. Jie yra valdžioje nepaisant šių dalykų nebūvimo ir dėl to, kad jie savo kelią į valdžią pasidarė per drąsias mažumos taktikas. Jie gali išlikti valdžioje tik todėl, kad žmonės bijo jiems pasipriešinti – bijo, kad jie bus viešai paniekinti, bijo, kad bus pašiepiami spaudoje, bijo, kad jie praras savo darbus, bijo, kad jie negalės sugrįžti į savo verslus, bijo, kad jie praras politinius postus. Yra baimė ir tik baimė, kuri šiuos purvinus kariųjų klastūnus palieka valdžioje – ne Amerikos žmonių abejingumas, kaip konservatoriai sako vienas kitam.“

Tačiau už šito, jis artėjo prie dar fundamentalesnės išvados: konservatoriai ne tik yra neteisūs konflikto tarp savęs ir liberalų prigimties įvertinime ir neteisūs savo taktikos pasirinkime, bet jų motyvai taip pat yra neteisingi; bent jau jis pradėjo matyti, kad jų motyvai fundamentaliai skiriasi nuo jo paties. Iš esmės, konservatoriai yra abejingi rasei. Jų pirminiai rūpėsčiai yra ekonominiai: mokeščiai, valdžios išlaidos, fiskalinė atsakomybė; ir socialiniai: įstatymai ir tvarka, sažininga valdžia, moralė. Blogiausiu atveju, jų vienintelis interesas yra savo gyvenimo standarto apsaugojimas nuo gerovės valstybės pasikesinimo; geriausiu atveju, jie yra tikrai susirūpinę bendru standartų pakrikimu ir polinkių į „gaujokratiją“ ir chaosą. Bet, kaip visuma, jie rodo labai menką rūpestį biologinei problemai, kurios apraiškos yra tos visos kitos problemos.

Žinoma, dešinieji šiuo atžvilgiu labiau pakenčiami, negu kairieji. Konservatoriai bent jau turėjo polinkį turėti sveiką antisemitinį instinktą. Bet tol, kol jų vidinė orientacija yra ekonominė-materialistinė, o ne rasinė-idealistinė, jie liks pirmiausia susidomėję sistemos, o ne rasės gynimu, jie toliau ieškotų lengvų ir paviršutiniškų sprendimų, vietoje esminių ir jie toliau neturėtų pasiaukojančio idealizmo dvasios, kuri yra būtina visiškai pergalei. Tad 1956 – iesiems metams einant į pabaigą, Rokvelis buvo įsitikinęs vienu dalyku: konservatoriai niekata, joku vaizduotės ištempimu, nepajėgs pasiūlyti bet kokią veiksmingą opoziciją degeneracijos ir mirties jėgoms. Kaip jis rašė vėliau, bet kam, kai jis pirmąkart atranda kas dedasi, gali būti atleista už tam tikrą laikotarpį puoselėjant iliuziją ir viltį, kad yra saugus, lengvas ir „gražus“ problemos sprendimas. Bet sekti tas pačias bevaises taktikas metus po metų yra kažko kitokio įrodymas: konservatoriai yra pasaulio stručiai-čempionai, murmantys vienas kitam smėlyje „paslapčia“, kol jų išlindę pasturgaliai juda vėjyje žydams spardyti, kada tik panorėjus. Jie apgaudinija nieką, tik save.

Atsakymas turėtų būti rastas kitur, bet kur, kaip?

Vokietė mergaitė yra Valstybės pavaldinė, bet taps piliete, kai ves. Tuo pat metu tos moterys, kurios užsidirba savo pragyvenimui savarankiškai, turi teisę įgyti pilietybę, jei jos yra Vokietijos pavaldinės.

Adolfo Hitlerio pamokymas Mein Kampf jam davė raktą, kurio jis ieškojo ir daugiau:

„Mein Kampf aš radau sočią proto saulės šviesą, kuri visą pilką pasaulį staiga nuprausė aiškia išminties ir supratimo šviesa. Žodis po žodžio, sakinyš po sakinio dūrė į tamsą kaip apreiškimo griautiniai ir žaibai, plėšydami ir nuplėšdami daugiau, negu trisdešimties metų tamsos tinklus, blizgančiai apšviečiant paslaptis anksčiau neprieinamą tamsą išprotėjusiame pasaulyje.

Aš buvau sukaustytas, hipnotizuotas. Aš negalėjau padėti knygos be nekantruko agonijų prie jos sugrįžti. Aš ją skaičiau eidamas į eskadroną; aš ją pasiimdavau į orą ir skaitydavau ant kreidalentės, kol aš automatiškai duodavau instrikcijas kitiems lėktuvams, besisukantiems virš dykumos. Aš ją skaičiau besikeldamas Koronado keltu. Aš ją skaičiau iki nakties ir kito ryto. Kai aš baigiau, aš pradėjau vėl skaityti kiekvieną žodį, pabrėždamas ir pažymėdamas ypač nuostabias ištraukas. Aš ją studijavau. Aš galvojau apie ją; aš maščiau apie jos visišką, nenusakomą genialumą...

Aš ją dar perskaičiau iš naujo ir ją panagrinėjau. Pamažu, dalimi po dalies, aš pradėjau suprasti. Aš supratau, kad nacionalsocializmas, naikinama Adolfo Hitlerio pasaulėžiūra, buvo mokslinio rasinio idealizmo doktrina – iš tiesų – nauja religija...”

Ir taip Linkolnas Rokvelis tapo nacionalsocialistu. Bet jo atsivertimas į naująją religiją vis dar neastakė į jo klausimą: „Ką galima padaryti?“ Aštuoni metai kovos ir pralaimėjimo stovėjo priešais jį, kol jis gavo žinias, kurių jam reikėjo, kad efektyviai savo tikėjimą paversti veiksmu ir pradėti tęsti Adolfo Hitlerio didįjį darbą dar kartą. Kol jam vis dar trūko išminties, kuri tegalėjo ateiti per ateinančius metus, jam netrūko jokios energijos ar pasiryžimo. Metus jis toliau tyrė naujosios pasaulėžiūros, kurią jis priėmė, šakas ir taip pat tęsė savo savišvietą keliose kitose srityse, įskaitant ir žydų klausimą.

Tada, 1952 – ujų lapkritį, laivynas jį paskyrė metams pareigai amerikiečių bazėje Keflavike, Islandijoje, kur jis buvo vykdantysis pareigūnas ir vėliau, vadovaujantis pareigūnas ten esančio Laivyno aviacijos tarnybos eskdarono „Fasron“ 107. Jo paaukštinimas į komendantą buvo 1953 – iųjų spalį, po to, kai jis paprašė savo tarnybos Islandijoje pratęsimo vieneriems metams. Jis taip pat sutiko ir įsimylėjo islandę panelę, kuri tapo jo antrąja žmona tą patį mėnesį, kai jis buvo paaukštintas. Ši santuoka buvo laimingesnė, negu pirmoji. Bendras atsiskyrimas ir vieatvė Islandijoje jam davė tolimesnė galimybę konsoliduoti savo mintis ir suplanuoti politinio veiksmo, paremto jo nacionalsocialistine filosofija, kampaniją. Jausdamas, kad jo skubiausias poreikis buvo kažkokia preimonė savo politinės minties skleidimui, jis apsvarstė įvairius būdus, kuriais jis galėtų įeiti į leidybos verslą. Jam šioje pramonėje reikėjo sukurti placdarmą, kuris jam suteiktų operacinius finansus ir pragyvenimo išlaidas ir jam taip pat duotų priemonę politinei išraiškai.

Jis pagaliau nusprendė pradėti savo karjerą su mėnesinio žurnalo amerikiečių tarnautojų žmonoms išleidimu, pirmiausia dėl visiško bet kokios konkuruojančios publikacijos toje srityje nebuvimo ir puikaus verslo pranašumo. Jis jautė, kad jis galėtų ne tik užimti tą rinką, taip užtikrindamas sau pastovias pajamas, bet, kad tarnautojų šeimos taip pat būtų labai priimtina publika jo politinėms idėjoms. Jo idėja buvo panaudoti didžiausią subtilumą, užmaskuojant savo propagandą taip atsargiai, kad jis negalėtų jokių žydiškųreklamos saskaitų, kurias įgytų laikraštis, statyti į pavojų. Jis naiviai manė, kad apgaus žydus ir pajudins savo skaitytojų protus ir širdis norima linkme tuo pačiu metu.

Grubūs planai jau buvo padaryti, kai jo tarnyba Islandijoje pasibaigė. Jo sugrįžimas į civilio gyvenimą atėjo 1954 – ujų gruodžio 15 – ają. Devyni mėnesiai daugiau planavimo, sunkaus darbo, pinigų rinkimo ir paaukštinimo jį privedė prie savo idėjų realizavimo su savo naujojo laikraščio išleidimu, kuriam jis išrinko „U.S. Lady“ vardą Vašingtone, 1955 – ujų rugsėjį.

Tuo pačiu metu, kai jis rengė žurnalą, jis pradėjo užmegzti asmeninius kontaktus su dešiniųjų ratais Vašingtono vietoje. Jis ateidavo į įvairių grupių susirinkimus ir tada pradėjo organizuoti savo susirinkimus. Tačiau prieš tai, kai jis galėjo savo žurnalą padaryti užmaskuotos propagandos priemone, jis save atrado rimtuose

Demokratai atvirai pasakoja apie tarimą parlamentarizmo ir daugumos balso gėrį, bet nepasako, kas yra aristokratinis principas. Aristokratinis principas, priešpastatytas demokratiniam principui sudaro tokią priešingybę: kokybė prieš kiekybę, geriausiųjų valdžia prieš gausiausiųjų valdžią.

Logiškai pagalvojus, peršasi prielaida, kad valstybę turi valdyti nedidelė grupė asmenų, kurie ne tik tam pajėgūs, bet ir asmeniškai atsakingi už savo veiksmus. Daugelis su šituo daugiau, ar mažiau, sutiks, net ir dalis demokratų. Tačiau pagalvokime ir apie tai, kad demokratizmas panaikina asmeninę atskomybę politikoje. Visų pirma, pažymėkime, kad nėra konkrečių, pavienių asmenų, kurie priimtų sprendimus ir prisiimtų asmeninę atsakomybę už juos, yra tik abstarkti, neapibrėžta „dauguma“, kuria, beje, yra manipuliuojama, kuri yra daugiaskaitė politinė prostitutė. Pasižiūrėkime į štai ką: demokratija, neigdama asmenybės, kaip atsakingo, teises ir pageigas turinčio valdančio asmens vaidmenį, iškelia daugumos valdžios principą. Tai praktiškai atleidžia asmenis, esančius valdžioje nuo asmeninės atsakomybės. Tačiau dabar pažvelkime į kitus demokratinio principo prieštaravimus logikai ir gamtos dėsniams bei tai, kaip juos visur atitinka aristokratinis principas.

Demokratai, kaip ir marksistai, teigia, neva visi žmonės yra lygūs. Bet tai ne tiesa. Žmonės, visų pirma, yra skirtingi, visų antra, ne visi yra vienodos vertės, nei kaip asmenys, nei kaip rasės, nei kaip kultūros. Kodėl? Pasižiūrėkime, kas tai yra „lygybė visuomenėje“... Logiškai mastant, vienintelė lygybė tegali būti tokia, kad piliečiams įstatymai turėtų galioti vienodai. Jokios kitokios lygybės, logiškai galvojant, negali būti: juk visi yra skirtingi, todėl negali būti lygūs. Žmonės būna teisingi, neteisingi, geri, blogi, tad jie negali būti lygiaverčiai, taipogi. Demokratų kalbos apie lygybę visuomenėje siekia sunaikinti natūralią hierarchinę tvarką, kuri yra darnios ir harmoningos bendruomenės garantas. Prieš aptariant tai, kaip aristokratinis principas žiūri į hierarchiją, pašnekėkime apie pačią hierarchiją.

Hierarchija visuomenėje yra labai natūralus dalykas. Visų pirma, tai yra darbų ir pareigų pasiskirstymo principo dalis, hierarchija suskirsto asmenis ir grupes pagal jų atitinkamas vietas tam tikra tvarka nuo viršaus į apačią. Nors demokratija skelbia lygybę, ji negali pabėgti nuo hierarchijos būtinumo (nekalbant apie faktą, kad demokratijose hierarchija būna išsigimusi, apie ką kalbėsiu vėliau).

Aristokratinis principas žiūri į pasaulį ne fanatišku įsitikinimu, kad neva visi žmonės yra lygūs, kad žmogus, kaip gyva būtybė, yra aukštesnė už gamtą. Pirmiausia pažymėkime, kad žmogus, kaip ir kiti gyvūnai, yra gamtos dalis, žmogui irgi galioja gamtos dėsniai. Hierarchija su gamtos dėsniais yra labai susijusi, tai yra, hierarchinė tvarka yra organinės-natūraliosios bendruomenės dėsnis. Sveika bendruomenė, ar ji būtų žmonių, ar kokių žvėrių, iš esmės turi kokią nors hierarchinę tvarką, struktūrą. Demokratija, kapitalizmas, komunizmas ir kitos doktrinos teigia, neva žmogus yra kuo nors išskirtinis, kad jis nėra gamtos dalis, kad jis nėra gyvūnas. Tačiau šiam teiginiui galima priešpastatyti šią idėją: žmogus yra gyvūnas ir gamtos dalis. Jam galioja visi gamtos dėsniai. Jis išskirtinis gali būti tik tuo, kad, savo pranašesnių sugebėjimų dėka, gali būti ***tiesk nuostabiausias ir kilniausias, tiek ir bjauriausias ir niekšingiausias gamtos*** kūrinys. Kaip pavyzdį pažvelkime į senovės Indijos arijų kastas. Kastų paskirtis buvo dvejopa. Visų pirma, tai buvo natūralus darbų pasiskirstymas tautoje: trys kastos, kilusios iš pradžioje ariškų žmonių, bramanai (dvasinikija, mokslininkai ir t.t.), kšatrijai (valdovai, kariai ir t.t.), vaišijai (žemdirbiai, pirkliai, darbininkai). Visų antra, tai buvo sistema, sukurta atskirti ariškus Indijos užkariautojus nuo vietinių aborigenų-dravidų populiacijos, iš šito ir aiškėja, kodėl vietiniai gyventojai tapo šudrų kastos atstovais. Mastytojai kaip Gobino tai suvokė kaip biologinę hierarchiją, t. y. vienos etninės grupės atskyrimą nuo kitos. Tačiau įsidėmėtna, kad ir tarp pačių indoarijų buvo trys kastos, kurios buvo puiki ***darbų pasiskirstymo principo išraiška***. Kadangi žmonės skiriasi savo gabumais, pomėgiais ir, svarbiausia, prigimtimi, net vienos tautos atstovai turi būti suskirstyti į hierarchinę tvarką, kuri užtikrintų, kad kiekvienas tautos narys dirbtų tą darbą, kurį sugeba dirbti geriausiai. Tai lemia ne tik prigimtis, bet ir žmogaus gyvenimo raida. Dalis visuomenės užsiima vienokiais darbais, dalis kitokiais, dalis vadovauja, dalis paklūsta. Deja, čia nesimato jokios lygybės, nes nėra vienodumo. Netgi esant vienodai vertei, vis tiek dauguma žmonių yra skirtingi, nes tai yra visiškai normalu. Kur yra skirtumai, ten lygybės nėra. Taigi: lygybė visuomenėje yra nereikalinga, tikra lygybė įstatymų atžvilgiu yra hierarchija. O lygybė tebtų nelygių sulyginimas su lygiais, tai būtų įstatymų nevienodas galiojimas visiems piliečiams. Sakyčiau, kad yra ironiška tai, kad demokratizmas skelbia lygybę, bet politikieriai, esantys didžiausi demokratai,

Tuo metu pažįstamas Rokveliui davė paskaityti anti-komunistinės literatūros. Vienas iš dalykų, kuriuos jis iš karto pastebėjo apie juos, buvo jų stiprus antisemitinis tonas. Nors matomi vieši įrodymai jį privertė sutikti su dalimi kaltinimų, daromų šių traktatų autorių, kad, pavyzdžiui, buvo nepaprastai didelis skaičius žydų tarp Makarčio užpuolikų ir tarp kenkėjų, kuriuos atskleisdavo jo tyrimai, jam pasirodė, kad didelė dalis jų teiginių yra per daug laužti iš piršto, kad būtų pagrįsti. Ypač kaltinimas, kad komunizmas yra žydiškas, o ne rusiškas judėjimas pasirodė absurdiškas, kai Rokvelis apsvarstė faktą, kad žydai buvo taip įsitvirtinę kapitalistinėse firmose ir taip visada buvo; kapitalizmas, tariamai mirtinas komunizmo priešas, buvo tradicinė žydiškos įtakos sfera.

Vienas anti-komunistinis straipsnis nuėjo taip toli, kad sakytų, jog cituotų įvairias dokumentinės medžiagos dalis, patvirtinančias neva absurdiškus teiginius ir Rokvelis nusprendė patikrinti šį blefą, ištirdamas šiuos „įrodymus“ pats. Vieną dieną, kai buvo laisvas nuo pareigų, jis nuėjo į San Diego viešąją biblioteką ir, ką jis ten rado, pakeitė jo gyvenimo kryptį ir dar pakeis pasaulio istorijos kryptį. Jo paties žodžiais: „Tamsiuosiose San Diego bibliotekos lentynose aš gavau savo pabudimą iš trisdešimties metų kvailo politinio miego...“

Rokvelis buvo nustebintas įrodymų, kuriuos jis rado bibliotekoje; tai nepaliko jokios abejonės, pavyzdžiui, kad tai, kas buvo jo mokyklos vadovėliuose aprašyta kaip „Rusų“ revoliucija buvo iš tiesų žydiška genocido prieš rusų tautą, orgija. Jis net rado, kad savo pačių knygose ir periodikoje žydai daugiau, ar mažiau atvirai gyrėsi apie tai! Žydiškoje biografinėje nuorodoje, vadinamoje „Kas yra kas Amerikos žydijoje“, jis rado skaičių įtakingų bolševikų, išdidžiai surašytų, nei kiek neįsivaizduojant, kad jie būtų laikomi amerikiečiais. Tarp jų buvo Lazaris Kaganovičius, Ukrainos skerdikas ir Levas Trockis (Lev Bronšteinas), kraujo ištroškęs Raudonosios armijos Komisaras, kuriam knygoje buvo priskirtas „kontrrrevoliucinių jėgų likvidavimo“ Rusijoje nuopelnas.

Kita knyga, parašyta įtakingo „anglų“ žydo gyrėsi, kad „žydai labiau negu bet kokia kita etninė grupė... buvo 1917 –ųjų Revoliucijos architektai.“ Knygoje yra duodamas apskaičiavimas, kad „80%revoliucionierių Rusijoje buvo žydai.“

Seni žydų laikraščių numeriai sakė tą pačią istoriją ir jie buvo paremti oficialių JAV valdžios duomenų. Viena tokių duomenų knyga, kuri buvo išleista prieš dvidešimt metų, turėjo ministerijų pranešimus iš Rusijos su brutaliu atvirumu. Tipiškas šiuose įrašuose buvo šis sakiny, parašytas Olandijos diplomatinio pareigūno, Oudendiko, 1918 –ųjų pranešime savo valdžiai iš Rusijos:

„Aš manau, kad staigus bolševizmo prispaudimas yra didžiausias dabar esantis klausimas priešais pasaulį, net neišskiriant vis dar siaučiančio karo ir, nebent kaip pasakyta ankščiau, bolševizmas nebus išrautas bedygstant staigiai, jis tikrai vienokia, ar kitokia forma, pasklis po Europą ir visą pasaulį, nes jis yra organizuojamas ir tvarkomas žydų, kurie neturi jokios pilietybės; ir tų, kurių vienintelis tikslas yra dėl savo pačių tikslų sunaikinti esamą dalykų tvarką.“

Nors šie išaiškėjimai buvo šokiruojantys, Rokvelis buvo dar labiau sunerimęs dėl fakto, kad bendroji publika tam buvo abejinga. Kodėl tokie dalykai nėra mokyklos istorijos vadovėlių tekstuose? Kodėl jam buvo vėl ir vėl kalbama radijo ir laikraščių ir žurnalų apie Adolfo Hitlerio „baisų nusikaltimą“, nužudant tiek daug žydų, bet niekada nepasakoma, kad žydai Rusijoje atsakingi už daug didesnio ne žydų skaičiaus nužudymą?

Kiti klausimai prisistatė. Jam buvo pasakyta, kad Anglijos puolimas prieš Vokietiją buvo patvirtintas Hitlerio puolimo prieš Lenkiją. Bet kaip Sovietų Sąjunga, kuri užpuolė Lenkiją tuo pačiu metu? Kodėl jokio Anglijos karo paskelbimo Sovietų Sąjungai? Ar galėtų būti todėl, kad valdžia ten buvo žydiškose rankose? Kas buvo atsakingas už tylos sąmokslą šiais ir kitais klausimais? Jis negailestingai nusprendė sužinoti. Ir vėliau faktai pagaliau sutilpo į vietą ir vientisas, niekingas vaizdas pradėjo išlįsti, jis priešais save pamatė nepatraukiamą įpareigojimą.

Sąžiningas žmogus, kai jis sužino, kad kažkoks nešvarus darbas vyksta jo bendruomenėje, prabils prieš jį ir mėgins pakelti savo kaimynus daryti taip pat. Kas, jei jis pamato, kad jo kaimynai nenori būti trikdomi, kad daugelis jo kaimynų jau suvokia, kas yra, bet renkasi tai ignoruoti, nes tam pasipriešinti gali į pavojų pastatyti jų privačius reikalus; kad dalis kaimynų kai kurie iš turtingiausių ir įtakingiausių kaimynų, bendruomenės vadovai, patys yra išitraukę į nešvarų darbą? Jeigu jis, kaip parastas žmogus, gali kurį laiką skūstis apie tokią prastą

A. V. Šerfenbergas

KAS BUVO DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS?

Dešimt tūkstančių pamišusių žydų suėjo į Niujorko miesto Centro parką, kur vyras, kurio jie nekenė labiausiai, planavo šnekėti „laisvo forumo vietoje“. Milžiniška minia buvo pilna viršsvorį turinčių žmonių, garsiai šaukiančių jo kraujo. Jie griebė švininius vamždžius ir suirusio gatvės grindinio gabalus geriausiomis Senojo Testamento žodžio laisvės tradicijomis. Niekas iš tiesų nesitikėjo, kad jis pasirodys prieš tokius baisius skaičius, tad džiūgaujantys „Išrinktieji“ renginį pavertė antinacine švente. Jie plojo ir dainavo „Havanaglia“ ir gatvėje šoko rato šokius. Bet jų kerštingos isterijos viršūnėje, nustatytu laiku, didelis vyras, stovintis aukštas ir vienas pačioje išprotėjusios minios gelmėje nusimetė savo ilgą, slepiančią palatą. Lyg per juodą magiją, Džordžas Linkolnas Rokvelis pasirodė pilnoje šturmuotojo uniformoje emocinės audros akivaizdooje, apsuptas savo priešų, per daug nustabintų, kad pajudėtų. Neįtikimai, jis juos pradėjo erzinti, į jų kupranugariškus veidus juos pavadinant bailiais ir pabėgėliais iš kvailių namų.

Jis tikrai pasirodė, sakė jis, jų pageidavimu, kad pamatytų, kokie jie iš tiesų nuožmūs. Niekas nedarė judesio prieš stiprųjį JAV laivyno karininką. Jis jiems šypsodamasis rodėsi, niekingamas jų melagingus pažadus sustabdyti jo kalbą Niujorke. Tai buvo labai asmenišką susirėmimas tarp rasinės materijos ir antimaterijos. Sprogimas buvo neišvengiamas.

Žydai išprotėja

Žydėliai tik laipsniais save užvedė užtenkamai isterijai. Per mėšlingišką, žviegiantį dūrį, jie užgriuvo vadą Rokvelį. Bet jis turėjo už gyvenimą didesnės drąsos psichologinį pranašumą. Visiškai vienpusiame mūšyje, per daug neįtikėtinaime bet kam, kas nėra iš tiesų patyręs, ar kovojęs per tokią akimirką, jis pramušė ir prastūmė savo kelią į žviegiančią minią. Griebiantys, besispjaudantys velniai griuvo iš visų pusių, vienišam baltosios rasės didvyriui kertantis kraujo ir sulaužytų kaulų kelią per Niujorko miestą. Jie jo niekada neparbloškė ir jis niekada nepavargo, kirsdamas priešų žandikaulius.

Nustebinti ir įkvėpti tokios herakliškos drąsos, policininkų būrys įsirežė į žviegiančią minią, mosuojant „bananais“. Košerinės aukos augo sparčiai, farams besigardžiuojant savo „sportu“. Jie pramušė besitaškančio kraujo kelią link vis besijaunančio Rokvelio ir jį palydėjo per bliauančius kritusių žydų kūnus. Jis išėjo tik su keliais įpjovimais ir nedideliais nusibrozdinimais. Net jo uniforma buvo pakankamai geroje būklėje.

Būdamas Braune, jis turėjo tiesioginį susidūrimą su šiuolaikiniu liberalizmu. Jis mokėsi sociologijos kurse su naiviu tikėjimu, kad taip pat kaip savo geologijos ir psichologijos kursuose, jis išmoks mokslinius principus, pagrindžiančius šias dvi žmogiškųjų žinių sritis, tad sociologijoje jis išmoktų keletą pagrindinių principų, pagrindžiančių žmonių socialinį elgesį.

Tačiau jis buvo nusivylęs ir sutrikęs kai su laiku jam pasidarė aišku, kad yra gilus skirtumas tarp sociologų ir, tarkim, geologų požiūrių į savo dalykus. Tuo tarpu geologijos vadovėlių autoriai pažymėjo, kad yra daug dalykų apie žemės istoriją ir struktūrą, kurie yra dar nežinomi, arba ne visiškai žinomi, buvo aišku, kad tikrai yra fundamentalios idėjos ir gerai įrodyti faktai, kuriais rėmėsi visas mokslas ir, kad ir jo geologijos profesorius, ir jo geologijos vadovėlių autoriai buvo nuoširdžiai suinteresuoti šias idėjas ir faktus tvarkingai pristatyti studentui, su viltimi, kad jis taip gaus geresnį suvokimą planetos, kurioje gyvena.

Sociologijoje jis pagrindinius principus pamatė esančius nepagaunamais. Tačiau tai, kas jį ypač neramino, buvo ne tiek koncepcijų painiava, kaip graužiantis įtarimas, kad vandenys buvo specialiai suteršti. Jis padvigubino savo pastangas įeiti į dalyko šaknis arba bent suprasti, kur užuominos, užsiminimai ir besisukantys raginimai vedė: „Aš užkasčiau save sociologijos knygoje, visiškai pasiryžęs rasti, ko neemačiau kaip dalyko esmės.“

Egalitarinė idėja, kad pasireiškiantys skirtumai tarp individų sugebėjimų ir tarp įvairių rasių evoliucinio vystymosi gali būti beveik visiškai priskiriama esamiems aplinkos poveikiams, kad nėra jokių įgimtų kokybinių skirtumų, kuriuos būtų verta minėti tarp žmogiškųjų būtybių, buvo tikrai viena iš vietų, kur vedė jo sociologijos knygos:

„Aš buvau pakankamai drąsus paklausti profesoriaus Buklino, ar tai buvo idėja ir jis paraudonavo iš pykčio. Man buvo pasakyta, kad yra neįmanoma darytų jokių apibendrinimų, nors viskas, ko aš prašiau, tebuvo sociologijos fundamentaliosios idėjos, jei tokia iš vis yra. Aš pradėjau pastebėti, kad sociologija buvo skirtinga nuo bet kurio kito kurso, kurį esu ėjęs. Tam tikros idėjos sukurdavo apopleksiją mokytojui, ypač prielaida, kad kai kurie žmonės yra niekam tikę biologiniai netikšos nuo dienos, kai gimė. Tam tikros kitos idėjos, nors niekada nebūdavo suformuluojamos ir pareiškiamos atvirai, būdavo puoselėjamos ir skatinamos ir tai visada buvo idėjos, besisukančios apie visišką aplinkos galia.

Nors jis nesuprato aiškiai, kas tai buvo tuo metu, jaunasis Rokvelis iš dalies atskleidė vieną iš plačiausiai naudojamų šiuolaikinių liberalų taktikų. Kai gudrusis liberalas savo tikslu turi, sakykime, mišrias santuokas, jis to neprasitaria. Vietoje to, jis rašys noveles, kurs televizijos laidas ir filmus, kurie iš pradžių subtiliai, o tada vis drąsiau tikins, kad tie, kurie lytiškai santykiauja su negrais yra drąsesni, geresni, patrauklesni žmonės, negu tie, kurie to nedaro; ir kad opozicija mišrioms santuokoms yra vulgarus ir grubus iškrypimas, įrodymas esant absurdiškuatsilikėliu geriausiu atveju ir, blogiausiu atveju,besiseilėjančiu, žiauriu laukiniu. Bet jei kas nors pabando jį pagauti ir paklausia, kodėl jis yra už maišymasi, jis suirzęs atsakys, kad jis visai ne to siekia, o tik „teisingumo“, „sažiningumo“, arba „geresnio supratimo tarp rasių“.

Ir taip, kai Rokvelis nuėjo iki pat klausimo šerdies profesoriaus Buklino sociologijos pamokoje, jis gavo piktą papeikimą. Rasiniai egalitaristai tapo daug drąsesni per pastaruosius trisdešimt metų, bet tuo metu Rokvelis tebuvo sąmoningas, kad jie norėjo, kad jis priimtu tam tikras idėjas, šių idėjų neišleidžiant į atvirą laisvos diskusijos areną, kur jos galėtų būti puolamos:

„Aš žinojau mažai, arba nieko apie komunizmą ir jo silpną seserį, liberalizmą, bet aš negalėjau išvengti pastovaus spaudimo visus Universitete priimti masinės žmonijos lygybės ir aplinkos pranašumo idėjas.“

Tipiškai, spaudimas pasireiškė ne jo paklusnumu, bet jo ryžtu stovėti už tai, kas jam atrodė protinga ir natūralu. Jis satirizavo egalitarinį požiūrį ne tik savo straipsnyje studentų laikraštyje, bet ir viename iš savo sociologijos egzamininių lapų! Beveik katastrofiškos šio gabalo įžulumo jį išmokėatsargumo sulaikyti savo liežuvį tam tikromis aplinkybėmis.

atvejais, jis tik bandė atpirkti mažu būdu tai, ką jis padarė nacionalsocializmui kaip apgautas amerikietis per Antrąjį pasaulinį karą.

Rokvelio palikimas

Baltosios rasės priešai norėtų įsivaizduoti, kad Džordžas Linkolnas Rokvelis niekada neegzistavo. Žinoma, jie padarė viską, kas įmanoma, kad jo vardą ištrinti iš Amerikos istorijos. Bet jų pastangos toliau nepavyksta. Jo įvaizdis ir darbai yra amžinai išgraviruoti milijonų, kurie pergyveno audringą šešiasdešimtųjų dešimtmetį,širdyse ir prisiminimuose. Jo raštai ir įrašyti kalbėti žodžiai toliau šviečia ir įkvėpia naujas rasinių patriotų kartas.

Kad ir kaip mes gėdėtumėme jo išėjimą, net po dvidešimt penkerių metų mes žinome, jis nemirė prieš savo laiką, kaip nemiršta niekas. Tai yra, vis dėl to, vieno iš didžiausių didvyrių lemtis mirti ne taikiai nuo senatvės, bet kristi savo jėgų žydėjime nuo savo priešų neapykantos. Tik šitokiu būdu jis gali gyvuoti amžinai mūsų rasės tautinėje sąmonėje.

Džordžas Linkolnas Rokvelis kiekvieną gyvą nacionalsocialistą ir tuos, kurie dar nėra gimę, nepalyginamai turtingesniais tuo, kad jis gyveno. Jis vienas iš Berlyno pelenų iškėlė mūsų vėliavą į Amerikos padanges. Jis mūsų Idėją atstovavo tokia gražia, profesionalia ir laiminčia maniera, kad jis mus padarė išdidžiais, būnant jo kovos dalimi. Mes esame pilni garbės, priimdami Rokvelio palikimą. Jo vardu, pašventintu savęs pasiaukojimo krauju, mes jį panaudosime iki pilniausio pranašumo!

Žmogaus gyvenimas yra jo kilniausias darbas. Ir jei jo darbas yra nešamas tų, kurie pergyvena jį, jis iš tiesų nėra miręs. Per mus Rokvelis gyvena!

Dr. Viljamas Liuteris Pirsas

LINKOLNAS ROKVELIS:

NACIONALSOCIALISTO GYVENIMAS

1945 – ujų birželio aštuonioliktąją, nuo Adolfo Hitlerio mirties tepraėjus šešioms savaitėms, Rudolfas Hesas šiuos žodžius rašė laiške savo žmonai iš savo kalėjimo kameros:

„Tu tikrai įsivaizduoji, kaip dažnai per pastarąsias savaites mano mintys nusisuko į praėjusius metus: į šį istorijos amžiaus ketvirtį, mums sukoncentruotą viename varde ir pilną nuostabiausių žmogiškųjų patyrimų. Istorija nesibaigė. Ji ankščiau ar vėliau pakels siūlus, kurie atrodo nuplėšti amžinai ir juos susiūs naujai. Žmogiškojo elemento nebėra ir jis tebegyvena atmintyje. Labai nedaugelis žmonių buvo privilegijuoti, kaip buvome mes, nuo pat pradžios dalyvauti unikalios asmenybės augime, per džiaugsmą ir skausmą, viltį ir bėdą, meilę ir neapykantą ir visomis didybės apraiškomis ir visuose nedideliuose žmogiškosios silpnybės apraiškose, be kurių žmogus nėra iš tiesų vertas meilės...“

Netgi kai pačiam buvo duota privilegija paliūdyti didybės apraiškas, gali būti labai sunku adekvačiai žodžiais apsaityti tuos pasireiškimus ir, taigi, nupiešti tikrą unikalios ir didžios asmenybės paveikslą. Kai pats neturi ketvirčio amžiaus dalyvavimo tokios asmenybės augime, bet mažiau, negu du metus, uždavinys yra ypač sunkus. Tada būtų bergždžia viltis, kad čia esantys puslapiai nusakys tikrąją žmogaus didybę. Ta didybė bus atspindėta jo gyvenimo darbo vaisių prigijimu ateinančiais metais.

Tačiau čia mes tegalime tikėtis sukurti vyro atvaizdą, kad ir netobulą ir neišbaigtą, kuris pasitarnaus įkvėpiant tuos nacionalsocialistus, kurie neturėjo privilegijos jį pažinoti asmeniškai.

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS gimė 1918 – ujų kovo 9 –ąją Blūmingtone, mažoje angliakasių bendruomenėje ir žemdirbių miestelyje centriniam Ilinojuje. Abu jo tėvai buvo teatriniai artistai. Jo tėvas, Džordžas Lovdžojus Rokvelis, buvo dvidešimt aštuonerių metų amžiaus anglų ir šoktų kilmės vodevilio komikas. Jo motina, gimusi Klera Šade, buvo jauna pusiau vokiečių, pusiau prancūzė šokėja, šeimos šokių komandos narė. Jo tėvai išsiskyrė kai jam buvo šeši metai ir jis su savo jaunesniu broliu ir seserimi gyveno alternatyviai su savo motina ir savo tėvu per kelis sekusius metus.